

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. **К.В. бр. 01/2003**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 15.11.2005. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима.

НАСТАВЉЕНО 15.11.2005. ГОДИНЕ

СА ПОЧЕТКОМ У 9,40 САТИ

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, те да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених, адвокати Даниловић, Баровић и Тодоровић, те Наташа Кандић, браниоци оптужених, адвокати Заклан и Петрушић, Јеврић, Вукотић, Перески, Штрбац, Станић, Дозет, Ђурђевић и Бојков, као и Славиша Продановић, а одсутни су браниоци, адвокати Вујин, Пилиповић и Мијатовић, те Перковић Мирослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са Перковићем, шта је са Перковићем?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Председниче већа, адвокат Перковић ће стићи током данашњег главног претреса, а ја ћу га мењати до доласка, уз сагласност са клијентима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујановићу? Госпођо Калаба? Сагласни сте?

Оптужени Вујановић и Калаба су сагласни да их на данашњем главном претресу до доласка њиховог браниоца, адвоката Перковића, брани бранилац, адвокат Петрушић.

Надаље, одсутни су браниоци, адвокати Калањ и Мамула, те Станојловић Бојан, као и браниоци оптуженог Мугоше, адвокати Илија Радуловић и Слободан Сташевић.

АДВ. СЛАВИША ПРОДАНОВИЋ: Господине председниче, ја ћу мењати колегу Сташевића, уз Ваше допуштење и уз сагласност оптуженог Мугоше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Мугоша?

Оптужени Мугоша је сагласан да га на данашњем главном претресу, уместо браниоца, адвоката Сташевића, брани бранилац, адвокат Продановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сташевић је био јутрос пре почетка претреса код мене. Извинуо се што не може присуствовати данашњем главном претресу, али он и даље брани оптуженог Мугошу и у том смислу нема никаквих проблема. Он ће бити ту када то буде потребно.

Није присутан ни бранилац оптуженог Шошића, адвокат Бељански.

Господине Шошићу? Шта је са Бељанским, да ли касни или? Данас неће доћи.

Те ће оптуженог Шошића, уз његову сагласност на данашњем главном претресу уместо браниоца адвоката Бељанског, бранити бранилац адвокат Заклан.

Надаље, није присутан ни бранилац адвокат Јелушић Рајко.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Председниче, уз Ваше допуштење и уз сагласност оптуженог Ђанковића, њега ће на данашњем целом главном претресу бранити адвокат Ђурђевић, односно мењати адвокат Ђурђевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу? Сагласни?

Оптужени Ђанковић је сагласан да га на данашњем главном претресу уместо браниоца адвоката Јелушића брани бранилац адвокат Ђурђевић.

И, отсутни су браниоци, адвокати Апро и Левајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Дозет је тражио реч прво.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине председниче, ја у 10 сати имам претрес овде, у судници 3, па до мог повратка заступаће, односно мењаће ме адвокат Станић, уз сагласност мог браћеника и надам се уз Ваше допуштење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Љубоја? Сагласни сте, је ли тако?

Прихвата се овај предлог браниоца, адвоката Дозета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Дозет, када бисте напустили претрес? Одмах? Добро.

Оптужени Љубоја је сагласан да га у даљем току данашњег претреса, уместо браниоца Дозета, брани бранилац адвокат Станић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, колега Перески?

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Председниче, ја бих у 12 и 15, пола један, морао да напустим, ако не завршимо до тада, колега Бељански ће ме мењати уз Ваше допуштење и уз сагласност мог браћеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може Бељански.

АДВ. СЛАВКО ПЕРЕСКИ: Колега Бојков, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, видећемо, имаћемо до тада паузу, па значи до паузе, видећете. Да ли су сви оптужени ту?

Сви оптужени су ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже судска стража. Можемо да наставимо са радом. Пар обавештења претходних: колега Ђурђевићу, Јелушић није ту, али би то био неки Ваш сагласан предлог, мислим да је колега Јелушић поднеском то упутио прије неких десетак дана, у смислу да бисмо валидне информације о Јосифовић Милану, званом Гута, могли добити од његове супруге Снежане. О чему се ради? Нисмо успели са ВМА да добијемо никакве податке о боравку лица под именом Јосифовић, па смо тражили и под Јосиповић и тако даље, Милан, звани Гута на Војномедицинској академији, дакле, тих података на Војномедицинској академији нема и о томе смо обавештени. Ја сам у више наврата интервенисао тамо код начелника за те опште послове, међутим, и поред најбоље воље, они никакве податке у том смислу нису могли пронаћи. Кажем, Ви сте нас тим поднеском упутили да то потражимо од ове

Јосифовић Снежане. Ми смо њој чак и послали позив да приступи на данашњи претрес, дакле, баш данас да приступи, међутим, она се нама јавила телефоном. Службеници суда су о томе сачинили службену белешку, у смислу да је њен супруг, не знам ни ја колико већ има година преминуо и да се она са њим упознала тек након ових догађаја, да она не зна за неко његово рањавање на подручју Вуковара, али у сваком случају да никакву медицинску документацију везано за њега, она нема. Дакле, он је преминуо, а она никакву медицинску документацију у вези тога нема, тако да је објаснила да не може доћи на претрес због заузетости на послу и тако даље и у том смислу ми смо сачинили службену белешку. Друго, тражили смо, мислим да је то колега Калањ предложио, ми смо то прихватили, тражили смо медицинску документацију на име Ваљаревић Горана са Института за ургентну медицину или где већ је био смештен, имамо тачан назив. Од њих смо обавештени да они документацију на његово име због неких разлога сељења и тако даље, да они ту документацију на његово име не могу пронаћи. Тако да данас, да, кажите колега. АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Захваљујем на овој информацији. Ја нисам био у прилици да видим поднесак који је колега Јелушић у договору са мном доставио суду, па ме само интересује, да ли је у том поднеску колега Јелушић суд сада обавестио о подацима везаним за потпуно тачан идентитет лица чије податке тражимо са ВМА, односно име, презиме, годину рођења, дакле, податке у том смислу? Колега Јелушић сада није ту, па нисмо у могућности да то проверимо. Да ли је тим поднеском о томе извештен суд?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сада ја нисам сигуран, прецизно какав је садржај тог поднеска.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Мислио сам да га Ви имате, ако је то суд добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, у паузи некој, у некој паузи можете то погледати.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Ја бих молио да то, ево искористимо онда паузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер нисам сигуран да то имамо овде, Славице.

АДВ.ВЛАДИМИР ЂУРЂЕВИЋ: Да не задржавам, да кажем даљи рад, у паузи ћемо то проверити, па би био предлог, ако је у том правцу достављена информација, ја мислим да сам са колегом Јелушићем пре десетак дана о томе разговарао, ми јуче када смо се овде видели, нисмо ту тему помињали поново, ако те податке имамо, дакле, сада несумњиве податке о имену и презимену и осталим личним подацима на основу којих би се тај податак са ВМА могао поново тражити, онда би поновио тај предлог да сада, са тим подацима затражимо, односно да суд затражи информацију са ВМА, ону коју је већ тражио, али сада дајући потпуне податке о лицу за које то тражи и с друге стране, неспорно је, имамо информација да је то лице, сада покојни Гута, био инвалид врло озбиљне категорије, то би можда, да кажем, Златар Вујо могао да нам каже које, ја не знам тачно, с обзиром да су се они знали, и да је он као инвалид евидентиран за живота у борачко-инвалидској организацији и општини у којој је живео. Он је био члан те организације, дугогодишњи, од рањавања, практично, живео је у Смедереву, на адреси која је достављена суду, па мислим да никаквих проблема не би било, да се од те организације затражи извештај, односно документација коју они имају о његовом рањавању, јер они имају потпуну документацију, с обзиром да су му инвалидитет одредили, евидентирали га као инвалида и у њиховој документацији несумњиво постоји документ о томе када је, како, где рањен и где је лечен, тако да се паралелно та информација може прибавити, како од ВМА где је лечен, тако и од борачке организације где је био евидентиран и чији је био члан, па је у том правцу предлог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Златар, и Ви сте нешто желели?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Везано за ову отпусну листу. Сва моја документација, историја болести, отпусна листа са ВМА, отпусна листа из Младеновца, отпусна листа друга из Вуковара, све се то налази у архивима у борачкој организацији у Барајеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: У Барајеву, моја, тако исто његово се све налази, ја знам, ја радим у Удружењу инвалида, радио сам барем до сада, надам се радићу и даље, све то постоји документација, све отпусне листе, све, првостепена, другостепена, трећестепена комисија, све те комисије, инвалидитет 60%, 80%, како сам на коју комисију ишао, све то постоји значи у Барајеву, моје. Исто тако његово постоји у Смедереву, на адреси на којој је пријављен, јер он не може остварити инвалиднину да то општина нема. Друго, преко општине добија помоћ. Да би остварио ту помоћ, они значи морају имати сву документацију његову, као што исто моју у Барајеву имају и моју документацију. Значи, све те отпусне листе, све комисије што је прошао инвалидске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви мислите, господине Златар, добро, ево сада када већ причамо о томе, да ли Ви мислите да Ваша та организација, како рекосте?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Моја за мене у Барајеву све поседује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Барајеву? Шта је то?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: То је Удружење ратних војних инвалида.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Удружење ратних војних инвалида? Да ли Ви мислите да Удружење ратних војних инвалида у Барајеву има и више од медицинске документације него што је Ви имате?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Имају све документације, они имају и првостепену и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете? Ви знате шта ми имамо од Ваше медицинске документације?

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Они имају за ово друго рађавање, на пример, исто, сву документацију и све комисије што сам прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Све комисије. Тако и ови за Гуту у Смедереву све имају, исто, сигурно, ту нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Господин Атанасијевић је пре два месеца мислим да је то било, најавио да жели да допуни своју одбрану или тако некако. Господине Атанасијевићу, ево сада је прилика. Рекли смо да ћемо Вам то омогућити наравно, али само под једним условом. Услов је, господине Атанасијевићу, да своју већ изнету одбрану не понављате. Значи, немојте да нам понављате оно што сте нам већ рекли. То смо чули и нећемо поново да слушамо. Биће прилике, биће прилике да Ви се осврнете на све оно што се дешавало у овој судници, али сада, у овом моменту, сте изразили жељу да се обратите суду. У међувремену сте се обраћали и неким другим институцијама, та Ваша писма смо у том смислу прослеђивали и тако даље. Ко је код Вас у том смислу долазио, посећивао Вас, ја то не знам, односно знам, давао сам одобрења да Вас се посети, уколико су обе странке биле у том смислу сагласне, а пре свега сте Ви тражили неке посете. Дакле, ограничите се на то. Пођите од тога, да оно о чему желите да нам овде говорите, не може, неће бити и нећу дозволити да понављате своју одбрану. У реду? Изволите.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Као прво, господине судија, дужан сам Вам једно извињење, оно од јануара месеца, оно када сам се жалио за оно пуномоћје господина Срете Качара, ако се сећате. Мислим, примите моје извињење, био сам мало револтиран, због тога, то је, ето прво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: То сам желео да кажем. Друго, господине председниче, мени је јако жао што су овде дошли и присутни породице оштећених и породице од нас оптужених и тако даље, не да ја нешто имам да скривам, да ја не бих говорио пред тим људима, ја бих рекао, пред свима њима, поготово пред породицама настрадалих, да чују шта се, уствари, мени десило, али из простог разлога, не могу да причам пред њима, тако да од Вас тражим искључење јавности. Спомињаћу много имена овде, а та имена, ти неки људи живе у Хрватској и тако даље, да не би имали проблема, у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тражите?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви тражите да због онога што бисте нам сада рекли, да се искључи јавност?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте мало да бисмо могли о томе да ваљано одлучимо, дајте нам мало неких, «неког штофа», што би рекли, неких разлога, ваљаних.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Директно ћу причати о рупи, шта је било на рупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Директно ћете причати о томе?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Шта је било на Грабову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро? И због тога тражите да се искључи јавност?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово суђење је јавно, господине Атанасијевићу и то је основни принцип јавног суђења, знате.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не могу због других људи, да не буду у опасности, разумете, господине судија. Живе људи у Хрватској и тако даље, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то Вам не могу дозволити, господине Атанасијевићу, не могу Вам то дозволити, зато што није ваљан разлог за искључење јавности.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Чујте, овде смо саслушали и сведоке сараднике, па сте морали на такав начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је нешто друго, тамо је Законом одређено да је при саслушању сведока сарадника јавног искључена, то је Законом одређено. Једина варијанте јесте, уколико сведок сарадник, Тужилац предложи, а сведок сарадник прихвати да сведочи јавно, то се није десило. Значи, у свакој другој ситуацији, јавност није искључена.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја јесам у незгодној ситуацији сада стварно. Мени је жао због тога, јер, стварно морам доста ту имена да спомињем, чућете уствари и сами о чему се ради. Не бих желео да угрозим те људе који живе тамо, разумете? Стварно, мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, ево кажем Вам, да то што бисте Ви помињали неке људе и нека имена, није разлог?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја могу да причам, господине судија, часни суде, ја могу да говорим о свему, није проблем, али та нека лица која мислим да кажем, да споменем да их означим са НН лицима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете и тако.

ИСТРАЖНИ СУДИЈА: Да покушам тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сами о томе одлучите, ја само кажем.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Мени је то јако тешко у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да због тога што ћете поменути неке људе, било да су они овде у судници, било да су они тамо негде у Хрватској и тако даље, само због тога

што ћете их Ви поменути, да због тога ми јавност искључивати нећемо. То није законски разлог да ја јавност искључим.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Али, спомињаћу их на месту где се то одиграло, господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да Ви сами одлучите о начину на који желите да нам се обратите.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, ја сам Вас само питао, ако је могуће, а ако не, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево чули сте, изволите.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, ево, почео бих опет од Борова села, оно кад сам био у Борову селу, па рецимо дао сам неке изјаве ту што сам Вам давао изјаве, мислим, нећу понављати, наравно, то сте ме и упозорили. Ја сам ишао као тамо у неке акције, шта ја знам, то није тачно. Ишао сам тамо на Црепуље, на стражу, давао сам стражу, то је једно петсто метара даље од Борова, Борова села, јер ту је брисан простор и до првих кућа, до првих кућа има петсто метара, отприлике. Значи, нисам имао никакве акције, као и самом старту када сам дошао у Борово село, рекао сам да сам имао много проблема због мог страног презимена, хрватског презимена, као што сам и рекао, звао сам се Хусник Ивица, од оца Милана и мајке Јелице. Мајка ми се, иначе, девојачки Атанасијевић презива. Што се тиче мојих лично, мајка ми из првог брака има двоје деце, значи, имам два полубрата. Мајка се презивала Вулета, пошто се први пута удала, мислим, била је удата, па онда касније, муж јој умро, па се удала за мог, уствари, није се ни удала за мог оца, да не би изгубила пензију, живела је са мојим оцем само. Тако да је мој отац одхранио то двоје деце. Са тим хоћу да кажем да је мој отац био стварно добар човек. Даље, то добро, не знам да ли да, шта сам хтео да кажем, да то у Борову селу када сам био, рекао сам Вам да сам задужио ту пушку стару и шта ја знам. Нисам Вам напоменуо да сам иначе инвалид, да сам иначе инвалид на десну руку, јер 90.-те године имао сам неки проблем, па сам имао тешку и дан-данас не могу да дигнем ту руку, инвалид сам у ту руку. Значи, нисам оружје то ни могао да држим и да пуцам што се тиче тога. Имао сам јако великих неугодности у Борову селу. Мој брат је остао у Вуковару, чули смо се тако телефоном, радиле су биле те телефонске линије, он је и говорио тако, каже, прети ми се, каже по Вуковару, ово-оно, отишао си каже у Борово село, међу четнике, тако ми је спомињао, мада се он стално ваддио на то да сам ја отишао за Аустралију, јер ја сам стално путовао по Европи, био сам свуда (прекид снимка од 00.21.32 до 00.21.49). Стиме, сећам се једном приликом, то је, ја мислим да је био јул месец, рецимо, ту су старији људи ишли на те страже, на те страже и шта ја знам, мене је било срамота да ја видим да старији човек иде на стражу и шта ја знам, па чак и старац од моје бивше жене, он је ишао, чували су доле скелу, па сам ја тражио од њега да га заменим, па сам тражио од њега оружје, рекох, дајте Ви мени тако то оружје и шта ја знам, мислим, да Вас заменим, мислим, нема смисла, старији човек, разумете. Узео сам оружје од њега. Сећам се Којић, Којић Илија, ја мислим да је тако, он је био онда неки командант за Славонију, Барању и Западни Срем, колико се сећам, некада је радио у полицији, био, познавали смо се. Он је дошао и рекао ми је: шта ти радиш овде као у Борову селу. Па, рекох, ту ми је жена, дошао сам ту, шта, задесио сам се тако. Иначе сам из мешовитог брака, што сам Вама и рекао, да не понављам. Узели су ми ту пушку, што сам имао тамо, отели су ми из руке, каже, не можеш ти да дужиш наоружање у том смислу. Ништа, вратио сам то. Нису ми дали дуго, дуго времена, причао сам Вам и о томе да уопште учествујем у било чему, на стражама и тако даље. Нису ми дали. Рекао сам да су ми дали ону стару пушку и тако, да би 15.09. већ после Даља, уствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, господине Атанасијевићу. Ево тек смо код 02. августа, 15.09., немојте, немојте, правите превелики увод. Ја сам Вас пустио у нади да Вам је то потребно да бисте направили неку, неку повезницу и тако даље, али видим да нам не говорите ништа што нам већ нисте рекли. Ограничите се на оно битно, на оно суштинско што сте желели да нам кажете.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ево, хтео сам да кажем и то, тог, 02. августа када се ишло на Даљ, нисам учествовао у томе, да би ту били заробљеници који су били похватани у то време, рецимо, што се тиче оружаних снага Хрватске. Била је размена 15.08.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет не слушате.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, добро, идемо даље. Отишао сам из Борова села, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, о Вуковару, ова прича о чему смо овде већ годину и по дана и више.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, отишао сам у Вуковар, онако како сам Вам описао, с ким сам отишао? Са Мирком Љубишићем и са малим покојним Тапом. Када сам улазио у Вуковар нисам могао да уђем, рекао сам то, да ми нису хтели дати дозволу тај Чубрановић Томо, када смо били у Шиду. Дошли смо на ту Петрову гору, морам мало да исправим оно што је Мирко рекао, господин Љубишић када је изјављивао овде да смо ми отишли код Каменог зато што смо добри с њиме и то је на неки начин тачно. Али, претходно, он није спавао у тој кући где смо ми спавали и где смо задужили униформе и нама су већ рекли да смо ми одређени да идемо код господина Ланчужанина. То сам хтео да кажем, у том смислу. Дошао сам тамо. Сутрадан када смо задуживали то оружје, сви који су отишли са мном, било нас је једно петнаестак, они су се сви уписивали, ушли су у канцеларију тамо код господина Ланчужанина. Ја нисам одмах улазио, јер ме је било, искрено да Вам кажем, срамота због мог презимена, јер ту су били добровољци, када неко чује моје презиме, већ је проблем, мада, сам, чућете све, имао сам проблема због тога, али нема проблема, идемо даље. Е сада, ону акцију што сам Вам причао, да је била 15. новембра, оно када сам дошао код Каменог, када ми је рекао: сутрадан имамо акцију, па смо ишли 15. новембра, што сам Вам рекао да је изашло у новинама, где смо као специјалци Југословенске народне армије, био нам је задатак, тако је мени барем речено, да идемо у ту улицу, да вадимо људе из подрума и да, ако има рањеника, да их враћамо назад. То је био мој задатак. Био сам ту до, рецимо неких пола улице, пола те акције, ако би се то назвало као акција, вратио сам се назад. Обишао сам околу, рекао сам да смо дошли до Текстилне школе и споменуо сам Елез Ивицу онога, са којим сам човеком разговарао, да сам био добар са кћерком и да сам онда деци дао јабуке и тако даље. С тиме, ево ићи ћемо то као 16. датум то је било када је то изашло у тим новинама. 17., 17. сам дошао опет ту до Текстилне школе. Рекао сам Вам да сам био закаснио то вече, био сам мало, да не понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте понављати.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, добро. Дошао сам тамо. Ја мислим да је то тај 17. баш управо када сам Мирољуба видео тамо. Мирољуб је био рањен код Текстилне школе, ту су били неки лешеви, рећи ћу Вам за те лешеве, када сам видео Мирољуба и Мирољуб ми је рекао, колико се сећам, каже: ови су се на Митници предали. То се сећам, мислим, повезујем само датуме да би отишао у ту Текстилну школу, ту су била нека три леша, била су стара, лешеви су већ били надувани, онако, зимско време, мислим, није било крви, није било ништа. Препознао сам ту, мислим да сам препознао да ми је један школски другар био, пошто ме је неки капетан питао да ли ја познајем

те који су тамо. Мислим да сам ја рекао, мислим да је ово Алагић Мато, један, он је са Луса, тамо из неког села, да би касније чуо, то је већ 1996. када ћу отићи из Вуковара, да је, уствари, тај човек жив, ја сам видео, мада му је фалило онако пола главе, али, ја сам мислио да је он. Мислим, било је толико тих тако неких забуна у вези тих прича и евиденција за неке људе, за које се прича да су погинули, а, уствари, они нису. Даље, значи, то је 17. Одлазио сам, одлазио сам на Велепромет, е сада да ли је то 17., мислим све што се дешава. Причао сам Вам за ону породицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сте то причали, господине Атанасијевићу, све сте то причали. Реците нам, рекли сте нам и да сте извукли Вашег брата Мишела из аутобуса, је ли тако?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Препознали га у аутобусу тамо?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извукли га напоље, сместили га где сте га сместили, рекли сте нам и да сте били на Овчари?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Хтео сам само да напоменем ово, ја мислим да је то било 18., баш на дан ослобођења, у Велепромету, три брата Радовића су била и њихова, од овог Јозе Радовића жена, Наташа, иначе Хрватица је, били смо у Велепромету и причали смо о томе, неки војник је видео да разговарамо и били су новинари тамо и овај ми је један причао, тај Саво, има снимак на РТС, на телевизији има тај снимак, где ми је говорио да му је неки Фрас ставио пиштољ у уста и ја сам га питао: да ли си ти видео тог Фраса, он је рекао да су га ставили као тамо у тај притвор, затвор што сам Вам већ објашњавао како то изгледа, као нека просторија. Отишао сам с њиме, има тај снимак, отишао сам с њимеи тај Радовић Саво је говорио том Фрасу, као, ставио си ми пиштољ у уста, каже, како те није срамота, каже, и тако то. Мислим, то сам хтео рећи, с њиме када смо изашли из те просторије, ту је било пуно, пуно је било камиона, била је евакуација који су ишли за Србију, шта ја знам, где су одређивали који су Хрвати, који су Срби. У том смислу, није се знало, није био неки прави распоред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо Вас чују, господине Атанасијевићу, мало се примакните микрофону. Је ли боље?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Био је ту, камион неки стајао, ту где су улазили, рецимо, шта ја знам, ти који су вађени из подрума и тако даље. Био је неки војник, баш је активни војник био. Ја сам рекао, ја сам га питао: да ли могу њих троје да уђу и ова госпођа, рекох, у камион да иду, а јел иде тај камион за Србију? Каже – да. Јесу они Срби? Ја сам рекао, јесу, разумете и он их је пустио унутра, с тиме, после одређеног времена када су се вратили назад, то је већ био XII месец, један брат се вратио и причао ми, каже, када су кренули према Негославцима, у томе камиону, каже, на путу према Негославцима, значи, то би отприлике био тај пут негде према Овчари, онако према мом неком мишљењу, не мора да значи. Ту су из извадили све из камиона, рекли су им, уствари, да изађу сви из камиона који су Срби и они су изашли напоље. Изашли су напоље и пребацили су их у друге аутобусе који су отишли касније, рецимо, за Србију. Шта сам хтео са тим да кажем? Он ми је то рекао, каже, па ти си нас убацио међу Хрвате, каже, хтели су нас убити. Е тако ми је он касније то причао, тако ми је он касније причао, тај Радовић, један од та три брата. Стиме, после тога, после тога још на Велепромету, напоменуо сам Вам, то када сам ишао брата да тражим, био сам срео неких пар Вуковарчана из Вуковара, који су ми рекли да су претходно били у болници, значи 18. да су били у болници и да су ми видели брата. Сутрадан, 19. долазио сам, дошао сам, дошао сам опет у Велепромет, рано ујутру је

било, отприлике, не знам ни ја сада, девет, десет сати. Знам да су били ови из Међународне заједнице, да је тамо био неки одређени састанак, да ми који смо сви стајали тамо, који смо имали наоружање, а било је ту пуно заробљеника, сви су се држали овако за руке, по двоје, била је колона једно, можда једно двеста до триста метара, држали су се за руке, не знам ја који су били ти странци дошли. Ми смо то као обезбеђивали на неки начин, да би то изгледало културно. Стиме, сећам се, један који је први стајао, Дане, Дане, Молнар, тако је и Кет, Кет Драго, стајали су први. За њега се причало да је био онако неки екстрем, али сада, да ли је то истина да ли није, то ја не знам. Пустио је овоме руку и залетио се овако као што ја сада стојим, ту је био зид и он се залетео, држао се за главу и залетео се, ударио главом у зид, хтео је сам себе да убије, пао је доле, доле је пао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, гласније мало, госпоње Атанасијевићу.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Пао је доле, ударио је главом, пао је доле, то је што се тиче тог догађаја. Сада, ту сам још срео много, много људи, добро, можда се и сетим, не могу баш, стварно, много је тога било, хиљаде људи је ту било, разумете. Помагао сам, рекао сам оног Софтију, Софтију оног брицу сам извадио из тог затвора, да сам га послао за Шид, њега сам извадио ту у Велепромету исто где је био затвор, где ми је помогао Васо конобар, што је радио у кафани «Сунце», а ту је одмах заједно и кафана «Сунце» и тај фризерски салон. Даље, захвалио ми се човек, отишао за Шид и онда ми послао поруку, захвалио ми се и тако, што се тиче тога. Даље, значи, то је 20. ујутру, уствари 19., причамо о 19. Ту сам срео и наших доста Вуковарчана у Велепромету. Срео сам господина Мугошу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, гласније мало, господине Атанасијевићу.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Срео сам господина Мугошу и он је рекао као да је био у болници, да је спасио Пакија, брата Зорана, њему је надимак Паки, па је рекао да није нашао Ранка и као да сутра идемо заједно до болнице, пошто сам и ја чуо већ да је мој брат тамо. Тако је и било онако како сам Вам причао, да не понављам. Кренули смо доле, мада се господин Мугоша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све кажете, господине Атанасијевићу, да не понављам, па понављате већ пола сата.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Мада се господин Мугоша тога не сећа. Ја, рецимо, имам сада ове фотографије, ја тачно могу да опишем, да покажем куда сам ишао и где је био стајао тај БОВ на мосту, на којем месту је стајао и зашто нам нису дали да прођемо до болнице. Значи, то је било 20. Вратио сам се, вратио сам се тамо до општине, као што сам рекао и наишли су аутобуси. Само једну грешку сам направио, када сам давао изјаву, сетио сам се тога, пошто сам читао транскрипте, ја сам навео да је било шест-седам аутобуса, да су сви били пуни. Није било толико. Сетио сам се. После тога, била су пуна два аутобуса. Трећи је био полупун и било је још два аутобуса, један цивилни иза празан и био је пети војни аутобус који је скренуо према Супан школи доле, али и са те стране може исто кроз Далматинску улицу да дође до касарне. Сада, где је он отишао, ја не знам. Рекао сам, наишао је тај цип, стао је, та два пријатеља су случајно наишла, кренуо сам за аутобусом, отишао сам у касарану. Први човек који је ушао у касарну из Вуковара, то сам био ја. Разумете, нису ми дали да уђем унутра, то сам Вам причао, да не понављам, ушао сам унутра, стао сам код тог аутобуса где ми је био брат. Гледао сам и друге аутобусе, видео сам у аутобусима, то што нисам био напоменуо, па сам зато тражио онај списак да ми дате, знате, па сам то погледао да бих се боље сетио. Видео сам у једном аутобусу, рецимо ту у аутобусу гди ми је био брат, била су два брата Дошен, био је Тадија и био је Иван Дошен, кога ја познајем, био је Вујић Звонко, била је Маркобашић Ружица, у том аутобусу, колико

се ја онако сећам. Мислим да је био Пап, тај Тап, Пап Томислав у том аутобусу, ко је још био у том аутобусу? Добро, сада из тог аутобуса. У другом аутобусу сам видео, тај који је био онако полупразан, пола је било. Ту је био тај Перковић Тихомир, што се стално спомиње, Бодрожич Анте, њега сам видео у том аутобусу. Ја мислим да сам ту видео и тог Дацу Гунђевића, био сам добар пријатељ са њим, њега сам видео, од тих, сада кога сам још видео, не могу сада тачно, имам овде испред себе. Када сам прочитао те списе настрадалих ових у болници, сетио сам се једне приче за једног мог пријатеља Лончар Тихомира који је исто нестало лице. Он је био у болници када су скинули униформе, када су облачили цивил, он није хтео да скине униформу, мада је и он из мешаног брака, полуСрбин, полуХрват. Није хтео, био је пијан, видно, тако сам чуо и када је рекао: шта је, ја сам усташа, у том смислу. Убили су га у болници, одмах. Њега су убили у болници одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: У болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У болници?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: То сам заборавио да кажем госпођи Наташи Кандић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је убио?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не знам, не знам ко, чуо сам од тих добровољаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте само чули ту причу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте ни видели лично ни?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Нисам, нисам, господине председниче, нисам. Ја тамо нисам ни ишао, мислим, мада имам доста добрих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, чуо сам, нешто ми је брат причао у вези тога. Брат ми је нешто говорио, да је он тамо сазнао, пошто сам ја питао за наше пријатеље и тако то, где је, шта је, где је ко завршио и онда ми је он рекао да зна за овога, за оног онако и тако, у том смислу. То је што се тиче тога. Е, сада, када сам то био у касарни, 20., рекао сам Вам отприлике кога се сећам да сам видео у тим аутобусима. Јесте да сам ја питао, неки мајор је наишао, није господин Шљиванчанин, њега бих препознао, не знам који је, не знам по имену и презимену, знам да сам га питао да извадим брата, рекао сам му име и презиме, човек ми није дозволио, питао сам зашто, не може и не може, рекао ми је, добро. Тај возач када је изашао из аутобуса, њега сам питао, рекох, брат ми је у аутобусу, молим Вас, отворите ми да извадим брата, рекао је и мој је брат, у том смислу нешто онако лицемерно је било, нисам разумео његов одговор о чему се ради. Ја сам тамо мало стајао, гледао сам те аутобусе, па сам се вратио опет код тог другог аутобуса, пошто је мој брат био баш у том другом аутобусу. Мој брат је био у другом аутобусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јако Вас слабо чују, посебно оптужени.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Извињавам се, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније, мало се примакните микрофону, мало гласније, молим Вас.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, пошто је мој брат био у другом аутобусу, па сам обилазио ове аутобусе и вратио сам се код тог аутобуса, код тог другог аутобуса, мада су онако у неком неодређеном распореду ти аутобуси стајали. Ја сам дошао до тог аутобуса и рекао сам, питао сам тог возача да га пусти да изађе напоље, рекох, то је мој брат и онда је и он рекао: и мој је брат, нешто у том смислу, нисам га разумео шта му то значи и тако то. Ја сам ту стајао да би у међувремену сада долазили већ људи из Вуковара, мештани и ту је било добровољаца, било је много, много људи које стварно

никада у животу нисам видео, јер ја сам, пре свега, кратко време и био, свега три дана до тог датума, три-четири дана, откако сам дошао у Вуковар. Нисам могао да знам ко је ко. И онда је, био је ту Чево тај Зорић, њега сам споменуо. Он ми је рекао, што не вадиш, каже брата из аутобуса. Рекох, питао сам овога, неће да га пусте. Онда је он мене питао: ко је возио аутобусе и случајно је тај био баш негде у близини тамо и ја кажем: ено онај и покажем прстом. И он га зовне и каже: дај, каже, отвори човеку, каже, нека извади брата, то му је брат, Каже он, ја се стварно извињавам, извињава се мени, ја сам мислио да ме ти зезаш, да ти као није брат, ово-оно. Рекох, нема проблема, рекох, молим те отвори да извадим брата и он је притиснуо, уствари он је рекао оној двојици, два војна полицајца су стајали унутра са пушкама упереним према њима, како су они седели. Они су сви руке на леђима држали и главе доле. Рекох је тим полицајцима војне полиције да отворе. Они су притиснули тамо неко дугме на аутобусу и отворила су се та врата и ја сам се сада попео горе, у аутобус ушао и викнуо сам брату, рекао сам изађи напоље и брат је мени изашао напоље и тако, нормално, поздравили смо се, у том смислу. Даље, ту се окупило много народа, рекао сам, био је ту Јовица Кресовић, њега сам видео, њега сам баш питао шта да радим са братом и шта ја знам, пошто сам видео да има неки чин и тако. Јовица се онако насмејао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сте нам то причали, господине Атанасијевићу.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све сте нам то причали.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: И отишао сам у кућу, био сам у тој кући, шта даље. Брат ми је, ја сам га одмах питао, где си био за то време, отприлике, тако да ми каже. Рекао ми је да је био по подрумима, код тога и тога, код неког Вулића, тако да се ту сакривао у подруму, да је радио у некој екипи, да је радио у екипи и да је чак затрпавао лешеве и он ми је рекао за те прве лешеве које сам ја открио, господину Елебиту Пери, горе који је радио као безбедњак на Велепромету, ја када сам му рекао за те лешеве, који су били закопани, који су били закопани у гробљу код стадиона «Слогиног», јер то је мој брат закопавао, разумете, тако да сам ја имао ту информацију, па сам ја одвео брата код тога, рекох, испричај све Елебит Пери, пошто смо ми били добри с њиме, са његовим синовима, они су ишли са мном у школу. Даље, отишао сам, брат ми је спомињао и онда ми је говорио за те комшије сам га питао и тако то, за те наше пријатеље и одмах ми је рекао за Чупић Станоја, то сам говорио. Рекао ми је да је настрадао, да је изгорео и тако даље, разумете, питао сам да ли је носио какво оружје, јел учествовао у тим оружаним снагама – није, није. Рекао је да је и он био у болници, ја сам мислио да је био у тим аутобусима. После тога, ја сам отишао, ноћ је била. Ја јесам рекао и вече и тако, за мене је вече и до дванаест сати ноћу, можда сам се ја лоше изразио, али сада хоћу стриктно то да кажем. Када сам кренуо од куће, била је мркла, мркла, мркли мрак је био када сам ја отишао од куће, када сам кренуо према Велепромету. Отишао сам у Велепромет да видим да ли су тамо ти аутобуси. Распитивао сам се ово-оно, нисам био видео никога, рекли су ми да су ти аутобуси отишли на Овчару. Рекао сам Вам да сам тамо код капије видео неки ауто је био паркиран, нека три добровољца која никада у животу нисам видео. Чуо сам да и они хоће да иду на Овчару, па сам питао да ме поведу, да ме повезу, уствари. Али, пошто ја нисам знао тај пут на Овчару да идем, са те стране, ја сам знао према, онај пут којим се иде према Сотину, којим се иде према Сотину, према Илоку, па са десне стране се крене за Овчару. Никада нисам ни чуо за овај пут, да се иде према Негославцима, па да се може са те неке леве стране, како сам и отишао, на крају. Отишли смо, кренули смо, било је нас четворо је било у ауто, отишли смо тамо. Био је

Бекић Владо, тамо на капији, сећам се врло добро, то ме добро Мирко, то ме добро Мирко подсетио Љубишић када је био овде, а знам да јесте био Бекић тамо на вратима. Чак сам и тог 19. раније, Бекић ме је задужио пред вратима, били су заробљеници, да једног по једног примам унутра. Био је ту Јанковић Зоран, био је његов брат Амир, био је Ивица, кога ја познајем, то су ми све комшије, малтене били, којег сам једног по једног пуштао унутра да улази унутра код господина Бекића тамо да врши записник, шта ја знам. Тако да сам се сетио и Бекића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови које сада наводите, то говорите о томе да сте их видели на Велепромету, претходног дана?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сада на Овчари са Бекићем?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, претходног дана сам био са Бекићем, где сам уводио, то је 19. био, а ово је 20. и исто видим Бекића на капији главној, а ово је 19. било где је радио у канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али ови људи које сада помињете?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, да, то је 20., то је 20. господине судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горе, тамо на Овчари?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, не, не, не, њих срећем у Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бекић је исто на Велепромету?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, да, да. Да, Бекић је цело време на Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, отишли смо нас четворица, смо отишли, био је мрак, отишли смо на Овчару, и тамо сам видео на капији Бекић Влада, тако рекосте?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Је, је, ја сам рекао да се вратим уназад на тај 19.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, немојте, немојте, господине Атанасијевићу, немојте, јако Вас је тешко пратити.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Добро, ево, полако ћу причати, ево полако ћу. Отишли смо на Овчару, кренули смо на Овчару, је, у праву сте, добро сте Ви рекли, јесте, тако је било. Ми смо кренули на Овчару, јесте, њих троје је било у ауту, ја четврти. Видео сам тамо једног из Вуковара, не знам тачно како се зове, знам да је мршав онако, црни, имао је чин потпоручника. Питао сам га којим је путем, којим путем се иде на Овчару и онда је он мени рекао: идеш према Негославцима, па скренеш лево. Тако ми је рекао. И ми јесмо кренули, тачно тако је било, јесте. Ми јесмо кренули. Ми смо дошли, овај, кренули смо према Негославцима, скренули смо тим путем према Овчари, једно километар тим путем и онда је он зауставио ауто, тај што је возио и онда је окренуо ауто, враћали смо се назад. Ћутали су цело време, ћутали су цело време, ништа ми није било јасно зашто се враћамо назад. Ја сам питао, шта је, у чему је проблем, а овај мени каже: где ти то нас возиш, где нас ти то водиш, каже, па рекох, тако су ми рекли да је Овчара ту. И онда смо се вратили у Велепромет, тачно је тако било и онда сам Бекића видео у Велепромету и Мирка Љубишића. Онда у то време сам видео. Када сам се ја вратио, то је други пута и онда је овај изашао из аута, да он иде да провери, да пита неког како се иде на Овчару, разумете и није га било мало дуже време и ја сам онда изашао из аута и онда сам отишао у канцеларију код господина Жигића, да се ја још једанпут уверим и кренуо сам код господина Жигића. Канцеларија је била директно, како се улази на ова врата, у Велепромет, ту где је била та рампа, директно овако некако је било, кроз се морало проћи кроз цео Велепромет и отишао сам код господина Жигића Неше, биле су и комшије, познавали смо се и питао сам: Нешо, где је пут за Овчару, чуо сам да су ти аутобуси тамо и тамо и онда ми је он исти тај пут рекао као што ми је и овај рекао, мали тај, тај мршави, потпоручник из Вуковара. И тако је и било. Ја сам се вратио назад и овај се у

међувремену вратио, тај исти који је отишао први, што је изашао из аута. Ја сам ушао у ауто и онда смо кренули за Овчару, тако је било. И отишли смо тамо, пошто су и они сада сазнали, били су сигурни да их ја не водим у погрешном правцу, пошто ми нису веровали, доћи ћемо и до тога, због чега, разумете. И дошли смо до Овчаре. Е, сада, ја сам објашњавао да је ту била као некаква рампа. Ја јесам седео одзада, јесам седео одзада, не знам који је ауто био, не могу тачно да тврдим, сада да измишљам, нећу да нагађамл. Дошли смо тамо, била је некаква рампа и војна полиција је била, ја мислим да је војна полиција била, један или двојица су стајали тамо и овај је изашао из кола и нешто је разговарао са њиме, тако да би овај подигао рампу и онда смо ми прошли. Јесте да је било са десне стране паркираних неких аутомобила, можда пет-шест, у травњаку онако са десне стране. Отишли смо и када смо дошли на Овчару, ту је било избетонирано, ту је био асфалтни онако пут, па је било са леве стране, са леве стране када се дође, са десне стране је хангар, а са леве стране је била, са леве стране је био као неки мали паркинг онако. Било је једно пет-шест аутомобила, управо то, оно питаће што сам поставио господину Крајишнику када је био, да ли је он одлазио са Овчаре и враћао се назад, па је мењао ауто, јер ја сам знао који је он ауто возио. И ту када смо ми паркирали тај ауто, ја сам видео «Вартбург», сада нисам гледао у таблице, не могу ја сада да тврдим сто-посто да је то његов ауто, разумете. Зато сам му ја и поставио то питање. Ја сам видео тај ауто ту. Е, сада, шта се дешава. Излазимо из аутомобила. Ја сам њима рекао, ја немам много посла овде, имам само да нађем тог пријатеља, мој брат ми је рекао и тако то. Они су рекли да се и они неће дуго задржавати на Овчари. Гледајте даље шта је било. Одлазимо, ја сам одмах одлазио у хангар, пошто је била светлост, из хангара је излазила светлост, а мислим да је била чак и нека лампа, једна сијалица испред врата. Видело се онако напред, како бих Вам рекао, сенка, дугачка сенка, кроз како је тај асфалтни пут испред, те плоче како је било, све се видело напред. Улазио сам унутра. Ја сам се одмах, малтене и одвојио од њих. Гледао сам унутра кога има и видео сам неких мештана. Видео сам НН лице, мислим, не могу сада да га именујем, а било би јако битно да га именујем, јако сам био добар с њиме и питао сам га: са ким си ти дошао. И онда је он мени рекао да је он дошао са Бором Крајишником. Ја сам питао, да ли има места код вас, пошто више нисам веровао овима са ким сам дошао. Морам сам одмах себи да нађем неки превоз, јер ови су ми били сумњиви кроз. Рекох, боље да се вратим са неким кога познајем, него да се вратим са овима које не знам, разумете. И ја сам питао тог Зорића и он, питао сам тог НН лице, рекао сам, добро, са Зорић Небојшом, ето, њега сам видео. Био сам добар са њим, јер од тих дана како сам ја био у Вуковару, он и ти млађи сви момци који су били млађи, они су стално долазили код мене, мислим, они су мене волели, долазили су код мене у ту кућу у којој сам ја био, живео тих пар дана када сам дошао у Вуковар. Видео сам њега и онда ми је он рекао да је дошао са Бором Крајишником. Ја сам рекао: да ли има места код вас? И рекао ми је: има. Ја кажем: добро и ја сам се одмах сада прикачио уз њега и нисам више хтео да се одвајам од Зорића. Рекох, он ми је ту спас. Искрено да Вам кажем, као што сам и рекао, када сам ушао унутра, као да сам пао са Месеца, када сам ушао унутра. Ови који су били заробљени, који су ме познавали, видели су неки спас у мени, а ови који су били или мештани или који су већ сазнали ко сам и шта сам, од добровољаца, нису имали поверења у мене, једноставно нису имали поверења у мене. Избегавали су ме. Нисам знао уопште, господине судија, о чему се ради. Појма нисам имао. Шта се дешава? Када сам ушао унутра, јесам, викнуо сам пар пута, Чупо, Чупо, није се јавио, пошто сам по њега и дошао, није се јавио. Гледао сам околу, шетао сам мало, разговарао сам са овим и са оним, али највише сам некако уз Зорића ишао. Где је Зорић ишао, ту сам

и ја ишао, разумете. У међувремену, јесте, заборавио сам то да Вам кажем, размишљао сам касније пуно о томе, јесте, био је стол један на средини у хангару, био је сто. Код тог стола, ту је седео господин Мирко Чапало, он је седео тамо. Значи, не могу да тврдим сада колико је сати, мада сам више пута нагађао и говорио, шта ја знам, али причам о догађају. Крај Мирка Војновића – Чапала је стајао један момак, исто из Вуковара, исто из Вуковара је он био, ја нисам могао да се сетим како се зове. Био ми је познат, али нисам знао ко је то, мада касније знам ко је то, ради се о Ђанковић Мирославу. Он је стајао крај Мирка Чапала, господин Ђанковић. Познавао сам његовог оца, њега нисам познавао. Када сам стајао код тог стола, ту сам разговарао једно време мало са Мирком, са господином Војновићем. Излазила је једна група. То је значи можда прошло једно десет-петнаест минута, како сам ја у хангару. Дошли су по једну групу. Сада, када сам ушао унутра, то морам да кажем претходно, било је са десне стране су били заробљени, било је право овако њих једно пет-шест и са леве стране су исто били, али је било, како да Вам кажем, разређено, можда их је било можда десет-петнаест, десет до петнаест људи са те стране, са леве стране. Када сам стајао код тог стола, улазили су унутра, рекао сам, причао сам Вам о томе, излазили су, изводили су ову страну, значи тих петнаест са ове стране, мени иза леђа пролазили су кроз ова врата напоље, кроз та широка врата што се отварају рецимо на тај точкић и са десне стране су изводили још људи, да би, вероватно, попунили тај број. То сада сви знамо о ком се броју ради, али ја то онда нисам знао. Извели су, тако да је остало са ове стране, по мојој процени, а ја сам рекао да је било свеукупно једно можда око стопедесет људи, али ја сам мислио и на војску и на добровољце и на све који су унутра. Ја јесам тако рекао и тако је отприлике било. И сада, извели су их са те десне стране, излазили су напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је изводио?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Извео је, било је ту, било је ту, господине судија, мени више непознатих људи него познатих, више непознатих људи, стварно, јер ови мештани, то кога сам видео, значи, видео сам Мирка, видео сам господина Ђанковића, био је Зорић, они су сви остали унутра, они су сви остали унутра када су ови изашли напоље. Они су остали унутра. Онда, од тих заробљеника кога видим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког Мирка, ког Мирка, Чапала или?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког Мирка?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, Чапала, Чапала, Војновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војновића?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, покојног, покојног Мирка, њега сам видео, господина Ђанковића, они су стајали тамо код тог стола, уствари, овај је седео Мирко је седео, а господин је стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питао сам Вас, ко је изводио?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ко је изводио? Изводили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, било је више мени непознатих људи, него познатих, па, реците који познати Вама људи су изводили те напоље?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Слушајте, по мени, по моме мишљењу, касније, мени је све то изгледало да је то врло добро организовано, да је врло добро, то се све знало ко је и шта је ту радио. То се све знало, то је било уходано, по мом. Значи, није ту постојала нека одређена команда, да каже, излазите напоље или тако нешто у том смислу, не. То је једноставно, они су ушли, пошто су претходно неке већ и водили, наводно, то сазнајем из папира, из документације. Значи, то је било уходано. Улазили су унутра, ови се дизали и када су повели ове са ове леве стране, па су онда

са ове десне мени са леђа, извели су их напоље. Е, сада, ко је од тих људи, ко је од тих? Од тих људи који су ушли по њих, не познам. Јесте ту било и млађих је било, јесте, господине судија, што бих ја рекао можда неко од редовних војника, могуће је, могуће је, можда он није редован војник, али ми је изгледао тако млад, разумете. Јесте, било је и старијих, било је, било је и људи у чојаним униформама и ти у резервном саставу, било их је, али их није много ушло унутра. Њих је можда ушло, по моме једно пет-шест можда људи, који су изводили те све, разумете. Е, сада, када су они изашли напоље, ја остајем унутра и само сам се за Зорића ухватио. Шта се дешава? Ја сам обилазио, ја сам обилазио око хангара, гледао сам још кога има и тако, баш ме интересовало. Стиме, један, то ми је исто био комшија, млад момак, ја знам да се Перо звао. Е сада, ја сам то гледао у списку, овоме, да ли је Барјанин Пера, или тако, по годишту бих рекао да јесте, он је 69-то годиште. Он ми је дигао руку, јавио ми се био, ја нисам могао, господине судија ником да се јавим тамо. Ником, ником нисам смео, никоме нисам смео. Ја сам видео како је напетa ситуација, што се лично мене тиче, разумете. Оно, када је он мени махнуо, ја сам схватио шта то значи, тражио је спас од мене. Ја сам прошао онако поред њега, ја сам као намигнуо, у том смислу, да ћути, буди миран само да ја видим шта се дешава, стварно ја не знам шта се дешава. После тога, да скратим, после тога, то је отприлике прошло ту, па можда и пуних сат времена, пуних сат времена, прошло, није прошло пола сата, сигурно скоро сат времена, ја мислим да је тако, по мојој некој процени, не могу да тврдим. Ја сам ту већ имао неких одређених компликација, покушао сам да изађем напоље, то када су ови излазили напоље, баш ме интересовало где иду, нису ми дали да изађем напоље, нису ми дозволили да изађем, тако да ја нисам видео приколицу ни тај трактор, ја то нисам ништа видео преко пута. У међувремену, прилазио сам Ружици Маркобашић, хтео сам да јој помогнем, јако смо били добри, причао сам Вам да је долазила код мене кући, мојој мајци кувала ручак и тако то. Прилазио сам код ње, пар речи сам измењао са њом, хтео сам, гледао сам на сваки начин да јој помогнем, Стварно ми нису дали, запретили су ми: немој више да јој прилазиш тамо, отићи ће ти глава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је запретио?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не знам људе, стајали су њих овако, троје их је стало, то је на самом улазу у хангар када се улази са леве стране су они стајали. Ружица је била са десне стране, стајала, не стајала, седела је, чучала је. Она је са десне стране била. Одмах на улазу у хангар са десне стране је она била, разумете. Гледајте шта се у међувремену дешава: пошто видим ту доста нејасноћа у неким исказима од других људи, али није битно, чућете. Након једно петнаест-двадесет минута, ја јесам изашао напоље. Када је отишао трактор са приколицом, дозвољавали су да се изађе напоље из хангара, дозвољено је било, није нас нико дирао у том смислу, немојте излазити и тако, могли сте да изађете, слободно. Ја сам изашао, мене је стварно натерало да изађем, извините у WC, мислим, нужда. Није било тамо тога, али изашао сам из хангара са леве стране, изашао сам и лево сам скренуо и онда сам ту лево иза хангара изашао и видео сам јуче те фотографије, могу да објасним. Има једна фотографија'

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то тај хангар?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја мислим да јесте, ја мислим да јесте, мада је нејасно, јер испред тог хангара, то је све било асфалтирано и биле су те коцке као плоче, разумете, то је више онако са десне стране скроз било и напред, и напред, јесте, коцке су те биле, али сам улаз тај, некако ми говори да јесте, сам улаз и као та врата, јесте говори ми да је то тако. Ја сам скренуо ту лево. Шта се дешава? Да ли сам се ја ту сада задржао, мислим када морам и о томе да причам, можда пет минута, ето, нека је пет минута. Ушао сам унутра, Ружице више није било, није, није је било. То

сам касније тек, мислим, размишљао сам много о томе, она није била унутра и ње више није било у хангару. Да би после извесног времена, сада не могу свега да се сетим шта је било, можда се и сетим, прошло је пуно времена. Након једно, па ето рекао сам око сат времена отприлике, дошао је тај трактор, ја не знам да ли је, ја претпостављам, ја сада претпостављам, ја њега још нисам видео, ја трактор још нисам видео, ништа ја то нисам видео, разумете. Изводи се следећа група. Сада улазе људи неки које познајем, значи, отприлике, по моме је остало сада ту људи, па онако, мислим заробљених, по моме, могло је остати једно шездесет-седамдесет људи, отприлике, по мојој процени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том тренутку?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: У том тренутку, у том тренутку, педесет, шездесет људи, отприлике, дакле, да некако се пробам сконцентрисати на то. И сада улазим унутра, Е ту сам сада ја видео, први пут мој сусрет са Бором Крајишником, господином Латиновићем. То је мој први сусрет са њим. Он улази у хангар, њега сам видео од познатих, он је ушао унутра. Видео сам када је ушао унутра, то је наш први сусрет када сам га видео, ушао је унутра. Ја Вам кажем, опет ја сада то понављам, господине председниче, то је било уходано. Све се то знало колико отприлике излазе, ово-оно, то се све знало како се то ради, по мом, по мом, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У микрофон, у микрофон.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ушли су унутра и одмах су са те стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, извињавам се, извињавам се, господине председниче. Одмах са те стране су излазили људи напоље, нормално, ајде, излазите, излазите, у том смислу, мада је Боро рекао: ајде, ајде, у том смислу, тако је руком показао, ајде, ајде, ајде и ту сада који су били са њиме, ја не знам, стварно их не знам, не могу да причам оно што не знам. Изашли су ту људи напоље, сада вероватно су у трактор, сада ћу Вам рећи како је било. Када су они изашли напоље, ја сам гледао где је Зорић, моје је било само да пратим њега, јер ја сам знао да ме он једино штити ту, приметио сам и видео сам, стварно, био сам у неугодном, страшно јако неугодном положају сам био тамо, разумете. И сада, ја сам стално за Зорићем. У међувремену, шта се дешава? Зорић је исто изашао напоље, када су изашли ти заробљени, исто је изашао напоље. Ја сам покушао да идем за њим, нису ми опет дали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ти који су стајали на вратима, опет ти који држе та врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате их?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим? Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Рекао бих ја сада, сигурно, нема шта више да ћутим, рекао бих сигурно. Ја сам кренуо и опет ми нису дали. Али, шта се дешава? Ту је након једно пар минута, након пар минута и та тројица са тих врата који су стајали и они су се склонили негде, тако да је био опет отворен излаз, разумете, није нико сада више био, значи, нема ко више да контролише. Ја сам то искористио ту прилику и изашао сам напоље из хангара и како сам изашао из хангара, са десне стране стајала је приколица, видео сам само задњи део приколице, разумете. И већ се почела спуштати цирада, цирада се спушта. Ја сам кренуо, ја сам кренуо према тој приколици, јер ја сам већ чуо у међувремену, то сам заборавио да кажем, да они иду сви на Велепромет. Ја сам питао, она претходна приколица када је отишла, ја сам питао где иду. Рекли су на Велепромет да иду. И сада, мени је било у циљу само да се вратим назад, јер нисам

нашао господина Чупића, рекох, ајде да се вратим назад. То је само мени било у циљу да видим ја шта је то. Мислим, видим шта је, видим према мени шта је, а шта се ово друго дешава, то ме не интересује. И ја сам онда изашао напоље. Цирада се спушта и ја сам према том трактору кренуо. Када сам ја кренуо да уђем у тај трактор, видео сам Зорића, уствари, видео сам Зорића, знао сам тачно да је он ушао унутра и ја сам кренуо да се попнем. Биле су мале мердевине на том трактору, на тој приколици, онако, затворена је била онако страница, па су биле те металне као мердевине на томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте видели Зорића?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Он је већ ушао унутра, ја сам излетео онако напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је у приколици?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим? Да, када је ушао у приколицу, само када је ушао у приколицу и ја сам зато и трчао за њим, јер само се њега држим, разумете. И ја, како сам кренуо унутра, да уђем унутра, она цирада се већ почела спуштати и ја да уђем унутра, и онда је неко онако мало дигао цираду, видео ме је, претходно ме је видео, ја не знам сада ко је, волео бих да знам ко је, бар би сада рекао. Улазио сам да уђем унутра и како сам улазио унутра, он је рекао: ди ћеш ти, пизда ти матерна усташка и опалио ме ногом овде у ово, ту у груди ме опалио. Ја како сам држао пушку у десној руци и како сам се држао за ово, ја сам склизнуо уз оне мердевине доле, како су стајале високо и пао сам овако и ја сам инсистирао, кажем: Зорићу, Зорићу, обраћао сам се Зорићу и Зорић каже: пусти га, пусти га, нека уђе унутра, пусти га. И онда је овај мене пустио унутра, не знам ко је, ја сам ушао. Ништа нисам видео када сам ушао у приколицу, баш ништа, ништа, кроз мрак је био. Сео сам, била је нека клупа, одмах су ме ставили првог, како сам ушао, ту сам и сео, одмах сам сео у ту приколицу. Спуштена је та цирада, овај је гурнуо руком, видео сам да је гурнуо руком, затворило се то и неко је извана завезао ту цираду, неко извана, неко ко је остао ту, он је завезао, па по томе закључујем да је то било све уходано, разумете, неко је затворио то. Шта се дешава? Трактор је кренуо. Ја сам мислио да идем на Велепромет, молио сам Бога, ћутао сам цело време, молио сам Бога само да стигнем на Велепромет, када дођем на Велепромет знам, ипак ту моји су Вуковарчани и тако даље, нећу имати проблема, разумете. Али, није тако било. Трактор је кренуо и можда једно петнаестак минута је ишао и зауставио се. Ја сам седео и даље и исти тај седео је до мене, вероватно тај који ме је и ударио. Он је рекао: излази напоље, излази напоље. Мени ништа није било јасно, јер временски, временски, размишљао сам, нисам могао да стигнем до Велепромета, за тих петнаест минута, па ми је било необично зашто да излазим напоље. Али, како је он рекао, излази напоље, излази напоље, ови већ од споља је већ откопчавао цираду да се изађе напоље. И како је овај дизао ту цираду, како је дизао цираду да ли је са неком мотком или није, не могу да тврдим, зато што се не сећам, али, знам да је отворио ту цираду и овај је мене гурао напоље, ајде излази напоље, тај исти. Ја сам толико био збуњен, ја јесам изашао напоље. Био сам толико збуњен да уопште нисам тог човека упамтио, то ми је јако сада криво због тога, а криво ми је и због себе. Изашао сам напоље, изашао је Зорић и када сам изашао, имао сам шта и да видим. Изашао је Зорић за мном и одмах где је Зорић, одмах сам ја стао уза Зорића. Некако смо стали, значи приколица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Примакните се микрофону, господине Атанасијевићу, слабо Вас чују, слабо ћемо бити забележени.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Извињавам се, зато што сам се унео у причу, због тога. Значи, овако. Ја када сам изашао, трактор, приколица је овако стајала, према тамо. Ја сам изашао из приколице. Стајао сам једно седам, осам корака иза, иза овако,

како бих Вам рекао, била је испред рупа, јесте, испред је била рупа, са десне стране су били ти насипи, са десне и са леве и испред рупа је била, то сам видео одмах. Померио сам се ту, Зорић је стао до мене, Зорић је стао до мене, уствари, ја сам до њега стао, пошто сам ја само њега вијао, да ми не побегне, стао сам до њега, погледао сам у рупу, господине судија, ја то ни на филму нисам видео, никада у свом животу, поготово лешеве на једном месту толико одједанпут. Ја када сам видео, није ми било добро, није ми било добро. Ја када сам видео, стварно, ја сам се укочио, не знам како да Вам кажем. Стајали смо ту са стране. Е, сада, било је ту око, много, много, много је било људи око те рупе, па, ево по мојој процени, по мојој процени, па било је сигурно можда једно четрдесет до педесет људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Око, око рупе, са стране, са стране и овде куд с ове стране и куд код те приколице тракторске, отприлике толико је било људи, по мом. Ипак сам ја то гледао, мада сам био шокиран због тога што сам то видео. Шта се дешава? Стајао сам ту са десне стране. Почели су полако да изводе те из приколице, из приколице су их почели изводити. То што овај каже, сведоци, да ту није било команде, то није тачно, била је команда, била је команда. Знало се тачно ко ту шта ради, господине председниче и часни суде. То се све знало ко је ту шта радио. То је све било уходано. Они када су излазили из приколице, они њих јесу стављали ту, шта ја знам, по пет, шест, можда и седам, осам, мислим, сада стварно не знам, нисам бројао то моје није ни било, али тако, узећемо отприлике да је толико било. Када су извођени, јесу, био је формиран стрељачки вод, удаљен можда од тих заробљеника, па једно, два-три метра, није било више, можда, не могу да тврдим, али по моме тако, оно што сам ја видео, удаљен рецимо стрељачки строј од заробљеника. Јесте, било је ту пуцања и како су падали, како су пали ти заробљени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су ти заробљени стајали?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Испред рупе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико далеко од рупе?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Гледајте, сада ћу Вам ја објаснити, што је један и други сведок објашњавао, мени је то нелогично код њих, јер тако није било што сам ја видео. Ја оно што сам видео, рупа је ишла овако, као сада ја, овако, овако, овако је ишла, да би ова страница била не баш јака косина, али тако је било. Овде напред је било дубље, а овако се ишло према доле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према доле?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Постепено?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је, тако је, значи, није било да је одсечена ова страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, и где су сада стајали заробљени?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Они су ту као на почетку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку те косине?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је, они су ту стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих је димензија по Вама та рупа, колико је била велика? Каквог облика и које величине, у смислу, ширина, дужина, дубина, на најдубљем делу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Мада је ту сада, чули смо различитих прича, али ћу Вам ја рећи, наравно по моме, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, ширина би могла бити једно седам-осам метара, широка рупа, толико, дужина, па можда неких метар-два дуже, него што је ширина, значи можда једно десетак метара, тако, десетак, тако би могло да буде, значи једно, шест-седам, можда и осам метара, тако, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, дубина на том најдубљем делу?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Дубина, дубина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватио да се постепено повећава дубина?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је. Дубина би се могла мерити само сада са оне стране где је оно одсечено, јер нормално не може да се мери када има тај благи пад, разумете, тако је направљена, тако је ископано, сада, ко је копао, ја не знам. Значи, могло би бити с оне стране, па једно, пошто је ту сада било лешева када сам ја дошао, сада ја то не могу тачно онако, али опет ћу покушати. По чему, ово је мој закључак, одмах ћу Вам рећи, по чему, јер та два заробљеника која су била, која су вукла те лешеве када су убијени, они су их носили скроз до краја, до краја те рупе. И сада када би они стали ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Низ ту падину, низ ту косину?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, тако је, низ ту падину, ти који су стрељани, двојица су била задужена да их вуку унутра и они када су их вукли унутра, они су их вукли скроз до краја те рупе где је одсечено, где би се могла видети отприлике висина, докле им дође. Е, тако, по томе ја мерим рецимо и они када су дошли ту, и то сам гледао, они када су дошли ту, рецимо, отприлике, њима је рупа била отприлике такои доведе, када би они ту стали, тако доведе. Али, рупа изгледа много дубља, због тога што је био тај насип испред тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада тамо иза ње је био тај насип?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Земљани и са страна?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је, да би у тим самим ћошковима, како је сада рецимо, насип је овако, насип је овако, а у тим ћошковима је било празно. То је врло битно, зашто Вам то сада говорим, зато што ћу Вам рећи због чега ја то говорим. Значи, отприлике, рекао сам Вам то, та висина, та дужина, та ширина, то је што се тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су заробљени стајали, на овом почетку овамо где нема земље, на овом почетку где почиње тај, та косина, у том делу ту?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови испред њих на два-три метра, кажете?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стрељачки строј?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је, они сада рецимо стоје, како почиње косина и заробљеници, а ови стоје два-три метра рецимо одавде, мислим од заробљеника. То је сада када је почело то стрељање. Ту је сада било, сада једно две-три групе извадили су их из трактора, изашли су из трактора који су стајали ту где сам ја стајао и гледао. Шта се дешава у међувремену? Када сам ту стајао, ја јесам то проматрао, гледао сам оно све, мислим, покушавам да Вам дочарам то, али колико ћу успети, да би у једном тренутку, то је значи, они су били стрељани, двојица који су били са стране, они су их носили у рупу, враћали су се назад, враћали су се та двојица рецимо назад и сада би они стали у стрељачки вод, они би стали у стрељачки вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У стрељачки вод?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: У стрељачки вод, да би ови сада рецимо пет-шест који долазе, опет одстранили двојицу са стране да стану, а ови остали рецимо да

попуне са овом двојцом тај вод који треба да буде стрељан, разумете ме шта кажем. Значи, увек двојица остану и сада када би опет убили ове ту, стрељали, када би их стрељали, онда би ова двојица са стране, што стоје, однели би лешеве у рупу, па би се та двојица опет вратила па би стали на то место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У стрељачки stroj?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је, тако је. Е сада, после треће, после треће, ја мислим, по моме, отприлике два-три пута су извођени из приколице, шта се дешава? Неко је био дигао галаму, каже, ево, побегао је један из приколице. Неко је био од тих заробљеника који су били, побегао је из приколице, али знате како, како се то десило? Није да је он изашао сада са те стране где је цирада, него у приколици, можда је био мршав, неки мршавији тип, па да је можда могао проћи између тих дасака, не знам како је унутра, не знам, то не могу, ја сада то нагађам, разумете ме, али он се појавио одједанпут код трактора, код самог трактора, тај што је бежао и један са стране који су стајали, са ове стране, куда иде тај насип, они су имали тај преглед, они су могли да виде, они су могли да виде и трактор и рецимо ону целу комплетну приколицу, тако да тај који је ту и стајао, он је викнуо: ево један бежи, један стоји крај приколице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Један човек је бежао за време док се врше стрељања, док практично стоји док се врше стрељања ове две-три групе?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је, тако је, тако је. И онда је овај приметио и викнуо је: овај бежи, каже, из приколице. Не, каже, један стоји тамо код приколице, изгледа да је побегао и тај је вероватно чуо, тај који је изашао из те приколице, који је побегао, јелте, он је то чуо и онда је он почео да бежи. И ту су се сада брзо организирали, каже, ухватите га, ухватите га, али овај је већ одмакао, можда, шта ја знам колико, можда шта ја знам за десет секунди колико је могао да отрчи, рецимо, отприлике по моме, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га Ви видели да бежи?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га Ви видели да бежи?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ја не могу сада да кажем директно да сам га ја видео, разумете, ја то не могу да кажем, зато што сам ја више стајао овако са ове стране, разумете, јер приколица је мени испред овако, а овај са ове стране како је стајао, могао је да види одавде, разумете ме, али ја никако нисам могао из овог угла да видим. Он када је почео да бежи, једно пет-шест почело је да трчи за њим и чули су се ту рафали, чули су се рафали, е сада, судија, никако то не могу да повежем, неке ствари, нисам сто-посто сигуран, нисам сто-посто сигуран, али мени се чини да са те леве стране, ја мислим да је ту било још од кукуруза, кукурузовина та, шта ја знам, онда је он ту бежао, ту је бежао и када су ови почели да пуцају и кажу, да, вратили су се назад и не знам ко је питао тамо, чуо сам разноразних гласова, али не знам ко је ко, каже: јесте га убили, каже, јел мртав, каже: јесте, па, каже, где је леш, донесите леш, разумеш. Каже, па, донећемо га касније. Били су бесни, не да су били бесни због тога што је овај бежао. У међувремену шта се дешава? Следећу групу ваде из трактора. Ја сам још увек ту. Да, не, сада сам ја прешао, прешао са тог места, прешао сам на леву страну на сам ћошак, на сам ћошак рупе, овако, као ту, ту сам стао са Зорићем. Зорић се померио, ја сам стао уз Зорића, а они када излазе из приколице, они пролазе, они сада пролазе мени иза леђа, иза леђа да би дошли ту, разумете. И сада сам ја ту стајао, али претходно, да, то је јако битно, пошто сам заборавио да кажем, то на сам долазак на ту рупу када сам дошао, ја сам погледао у Зорића, ја сам погледао у Зорића, јер ја нисам знао где сам дошао. Ја сам погледао у Зорића и Зорић ми је показао само овако,

тако ми је показао, то сам заборавио да кажем, то је врло битно, ја нисам знао где идем. Он ми је тако показао, значи, он је знао, он је знао и зато је вероватно и побегао из тог хангара, да мене не би повео са собом, разумете ме, иначе, не би он мене оставио. Он је отишао да ја не идем, али када је видео већ да сам ја дошао до приколице, зато је и инсистирао да уђем унутра. Мислим, то је јако битно. Е, сада шта се дешава? Они су извели опет следећу групу, извели су следећу групу, исто тако пет-шест. Сада, пошто су ови који су били у приколици, ово је сада опет моје неко размишљање, не мора бити тако, али ја мислим да је тако, они су чули, нормално те пуцњавае, знали су да се убијају тамо, шта ја знам, вероватно, то је сада неко моје запажање, мишљење, да би сада та двојица која су носила те лешеве у рупу, следећа двојица, они су ишли до самог тог угла, до тог ћошка као што сам Вам објашњавао, ту где је насип земље овако, јер ту је брисан простор, разумете и хтели су да побегну. Е, сада, како су вукли лешеве, вукли су овако, али су гледали уназад и са леве и са десне стране уназад, ту где смо ми стајали, ови са леве, ови са десне стране и ми иза, мада сам ја, кажем, већ прешао на ову страну. Али сам проматрао то. И још увек су се ови расправљали, још увек су се ови расправљали у вези тога, зашто је овај побегао и на који начин, тако да нико више није обраћао пажњу, малтене на ову двојицу што одвлаче те лешеве, разумете ме и они су то осетили и тај тренутак, тако да би овај један, да би овај један опет, опет искочио из рупе, тај што је вукао, он је искочио са те стране у том углу, али није далеко стигао, одмах је ту убијен, враћен назад. Ту како сам ја стајао са те стране, сада ту, било је комешања, прича је било свашта и галаме и то, били су, по моме, по моме, господине, председниче, јако нервозни због тога што су били љути што је овај побегао, па онда овај и тако. Онда сам чуо један глас. Рекао је, где се онај ујак сакрио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се онај?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ујак, ујак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ујак?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ујак сакрио, где се скрива, где се скрива, тако је рекао. Ја сам онако стајао ту. Мислио сам да се то можда односи на мене, али нисам био сигуран, ја сам мислио да се то односи на те који су бежали, па ди се онај сакрио и тако, не знам, свашта ми је прошло кроз главу, не могу да Вам кажем тачно шта је било. Ја како сам стајао, само сам осетио јак ударац овде сам осетио јак ударац као да ме неко лопатом ударио, као да ме неко лопатом ударио. Кренуо сам напред овако, затетурао сам се, окренуо сам се овако, погледао сам, видео сам њих више. Верујте ми да сам видео двоструко, троструко, већ не знам ни сам колико сам их видео. Стајали су око мене. Али овај је био изузетно, изузетно висок човек, што је стајао иза мене, па претпостављам да ме је он ударио, можда и није, али тако је било, ја сам се онда некако инстинктивно окренуо. Како сам се ја окренуо, како сам се ја окренуо, ја сам погледао, ту их је било више. Шта се дешава? Каже, ту си се сакрио, пизда ти материна усташка. Ухватио ме је за руку, ухватио ме је овако за руку, десну руку, мада ми је ту била и пушка у десној руци, ухватио ме је за руку и довео ме, довео ме ту, значи, ја сам овде стајао. Он ме сада вуче за руку и доводи ме овде, отприлике до средине, до средине, али више мало на ову десну страну, овако, више на ову десну страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До средине, чега?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Средине рупе, значи, више на десно, мислим хоћу да Вам објасним тачно како је било, више на десну страну, вуче ме за рукав, води ме, води ме ту и каже: стани ту, има да пуцаш у своје. Није ми било јасно, ја сам се почео трести, ништа ми није било јасно у том тренутку. Шта је било? У међувремену како је

он мене ставио ту, ту је било њих више, чуо сам ја и женски глас, она је била опасна, та жена је била јако опасна, мада сам чуо два различита женска гласа, два различита женска гласа сам чуо. Ставили су ме ту на рупу, тај ме је држао. У међувремену, изашла је и следећа група из трактора, да би их постројили. Ја значи, ту какко сам стао, ја сам значи био задњи, задњи од тога као стрељачког одреда, задњи сам стајао, тако сам стајао, али, шта се дешава сада? Ставили су ту људе испред. Каже овај мени, каже пуцај каже у своје или ћеш каже остати овде у рупи, убићемо ти и брата. Тога се врло добро сећам. Да ли је сада тог тренутка, то одмах рекао или после тога, чућете сада о чему се ради, ја сам стајао ту и како је стао, није ми било добро, верујте ми, ја сам гледао, све некако дупло, тродупло сам видео, галама је била, отимали су се, малтене за мене. Ова жена је отимала, викала, оставите га мени, само мени га оставите и тако, у том смислу. Стајао сам ту крај, кажем, на том месту, задњи сам био. Али, како сам ја ту стајао изашао је тај, они су извели ове из приколице, стали су испред нас, колико је ту стајало крај мене, не знам, не могу, не могу да кажем, пет-шест, нека буде толико, да су стајали ту, исто толико колико је било нас, исто толико је било и ових заробљених испред нас. Стајао сам испред, тај је уперио пушку у мене, овде, на леђа ми ставио, не, лажем, ставио ми је први пута ставио ми је овде, на потиљак ми је ставио пушку и рекао ми је: каже, пуцај у своје, пуцај усташа у своје. Није ми било добро, никако ми није било добро, не знам, дошло ми је тог тренутка, не знам како да Вам објасним, дошло ми је да сам себе убијем тог тренутка, разумете, не знам, не знам шта да Вам кажем, не знам једноставно шта да Вам кажем. Стао сам ту, стао сам у тај стрељачки вод. Нисам ставаљао пушку на раме, како је то класично стрељачки вод па у филмовима и тако то, а нисам ни могао, рекао сам да сам инвалид на руку и тако. Стао сам ту. Он је мени ставио пушку овде. Рекао је да пуцам. Ја сам га гледао овако, господине, овако, ја сам видео три испред мене, не једног, три сам их видео. Не знам, ја сам стао, узео сам пушку и рекао сам овоме, рекао сам овоме, па не могу ја то, рекао сам овоме. Он је рекао: шта не можеш, пизда ти материна, тако ми је рекао, тако ми је рекао. Ништа, ја сам стајао, иовако ћу изгубити главу, знао сам ја, сигурно сам мртав до краја, ако неће сада, убиће ме сигурно на крају, рекох, нема проблема. Стајао сам ту, како сам стајао, ја сам окренуо пушку, притиснуо сам је да пукне, хтео сам, мислим хтео сам, нисам хтео, морао сам, таква је ситуација била, господине судија, таква је ситуација била. Како сам стајао и ја сам узео пушку, притиснуо, није хтела да опали и ја сам њему рекао: неће. А он мени каже: шта неће, пизда ти материна. Шта се дешава? Он како је мени стајао иза леђа, ја сам се окренуо према њему, овако, ја сам се окренуо према њему овако, он је мени узео, уствари, ја сам му нудио пушку и стварно није хтела да опали. Ја сам њему нудио, он је узео пушку и своју пушку дао овима што су стајали крај њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према микрофону, према микрофону, господине Атанасијевићу.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Да, он је узео од мене ту пушку, узео је од мене пушку, каже: шта неће. Онда је узео од мене пушку, а своју пушку је дао овима другима. И он је узео ту пушку и ја сам само чуо клик онако, само сам чуо клик и он је опалио једно два-три метка у тога што је стајао испред мене, али ови претходно су сви попадали, једино је овај стајао испред мене. Он је опалио и, једно два метка, али појединачно онако. Шта се дешава? Онда је мени рекао: е, тако мораш, каже, видиш да хоће. Вратио ми је пушку назад, вратио ми је пушку назад. У међувремену, та двојица која су стајала они су одвели ове који су пали, али су већ следећих пет изашло, да би се већ поставило испред мене следећи, разумете. И када су се вратила та двојица, они су стали опет са оне стране, са оне стране како долази, излазе из

тракторске приколице. Када сам стајао ту, ставио ми је пушку сада други пут овде на леђа ми је ставио и онда ми је рекао, на леђа ми је ставио пушку и рекао: ајде, шта ћу, ја сам стао, ја сам опалио, ја сам опалио, јесам, јесам, ја сам опалио, човек је пао испред мене, да би опет следећа група, значи то би могла бити негде пета група, отприлике, опет су ме терали, опет је овај викао, каже: опет ти наново, ово-оно. И онда сам чуо од Боре Крајишника глас, мислим да је његов глас, пошто га познам, био је иначе грлат тамо, врло, врло грлат је био, ја мислим да је он чак рекао: оставите човека више на миру, немојте га дирати. Ја мислим да је он рекао. Али, нису они пропустили, опет су они мене гурали да ја опет идем у стрелјачки вод. Шта се дешава? У међувремену са десне стране, ту где је био насип, са десне стране, са десне стране сам чуо од Мирка Војновића глас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ћапала?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Од Ћапала, тако је, од њега чујем глас и онда је он рекао и онда је он рекао: оставите човека на миру, па није он усташа, његов брат је био усташа и онда је Мирко дошао по мене, пришао ми је, пришао ми је, тако да сам га ипак и видео. Пришао ми је, није ми било добро. Узео ме је за руку, он сада Мирко, повукао ме са стране и рекао: стани ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У микрофон, у микрофон.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Извињавам се, извињавам се, занео сам се. И онда сам ја стајао са те десне више са десне стране, где је тај насип на самом почетку. Јесте да је са те стране била нека два аутомобила, што се тиче, као неко то осветљење, шта ја знам, али то је мени више личило, господине председниче, на неку позицију. Није то било неко велико осветљење, што се тиче тога, што се тиче та два аутомобила. Ја сам ту стао са те стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви видели људе испред себе?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, била је месечина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, месечина је била?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Месечина је била, више се видело од те месечине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него од оних светала?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Тако је, тако је, више се видело, али како бих Вам рекао, можда у међувремену то, колико је то трајало, судија, када ја нисам тај стручњак за то, како бих рекао, више, једна страна се више видела, па би се можда Месец померао за то време колико смо ми били тамо, разумете, мало онако, па би се мало више осветлела ова страна, него она што је била претходно осветљена, разумете, ако ме разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: И сада, ја сам стајао сада више на тој десној страни, на самом ћошку, на самом ћошку сам ту стајао. Уствари, ја сам чучнуо више овако, ја сам чучнуо био, готов сам био, верујте ми, пукао сам, малтене, са живцима. Више пута ми се прекидао филм господине председниче, и тог тренутка када је било, нисам се сетио, ја сам то размишљао годинама о овоме што ја сада Вама причам, годинама сам ја размишљао о томе. Ја четрнаест година сам у паклу због те Овчаре, разумете и две и по године овде у затвору сам провео, као да сам десет. Знате у каквим условима ја живим овде, годину дана децу нисам видео. Сада, ово више причам некако накнадно, прекидао ми се филм више пута. Не сећам се неких тренутака, покушавам да се сетим, покушавам некако да склопим, још ми се помутило од ове документације, више не знам ни сам. Само знам да је било тако као што причам, покушавам,

покушавам да Вам објасним, да Вам дочарам ситуацију. Стајао сам ту, није ми било, мени је скроз малтене био пукао филм, Ту сам стајао са стране. Е, сада, када су били, сви ти који су изведени, када је то било готово, трактор се окренуо, трактор се окренуо и кренуо је назад. Ја сам хтео да кренем назад, наравно, назад, шта ћу више ту, разумете, ни овако нисам знао зашто, али, није ми та жена дала, та женска што је била. Ја сам кренуо да идем и онда је она рекла: не, не, ти остајеш још овде, каже, ти још ниси завршио, то ми је рекла. Али, било је ту њих више, још их је било ту, много више, мада ја Вам кажем како сам ја то видео. Не могу, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је та жена била?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: То ћу Вам, рећи ћу Вам, рећи ћу Вам како сам и сазнао и видео је касније и после тога и све. Шта је било? Онда је она рекла: не, не, ово је мој, он остаје ту, нешто у том смислу је било, не знам баш сада да цитирам сваку реч, јер стварно, не сећам се најбоље. Ови су отишли сви. Шта се дешава? Сада на рупи, рупи остаје можда једно па половина, пола људи, можда нешто више, рецимо око тридесет да их је остало, рецимо сада ти који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оних које сте затекли тамо, рекосте, десетак да их је било и више?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Ови сада одлазе назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Па, с трактором, шта ја знам, било је тамо неких аутомобила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам, да ли су се пели на трактор, па да иду трактором или су отишли пешке или, разумете?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Нисам толико обраћао пажњу, не могу да Вам кажем, али претпостављам, ја сада претпостављам, али сада како. Они су се вратили, једноставно није их било, али сада, како су се вратили, стварно не знам. Сада, можда је неко трактором, можда је неко аутом, не знам, то не могу да Вам објасним, нећу ни да објашњавам када не знам. И они када су се вратили назад, мислим, они су отишли, е сада је ту било мање људи. Ја сам ту стајао цело време. Након опет једно, можда пола сата, не знам колико је било, дошла је та следећа, следећа, следећа приколица, тај трактор се вратио назад, тако је. Вратио се тај трактор назад. Ја сам ту стајао са стране, јесте, чули су се опет пуцњеви, тако то, ја даље не знам стварно шта је било. Ја стварно не знам шта је било. То могу да се закунем у своју децу овде, да ово све што причам, да причам истину, у све моје најмилије. Ја сам и хтео да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, нисте гледали шта се дешава или?

ОПТ.ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Не, ја сам више овако био, не знам. Мени се прекидао више пута филм, ево и сада ово што Вам причам покушавам, покушавам некако да саставим то, па можда и Ви видите да причам неповезано, разумете, ја причам догађај шта се десило, али не могу то некако да сврстам шта је пре било, ово или оно, разумете ме, не могу то некако да сврстам шта је било. Ево ја кажем, нисам овде саслушан као сведок и жао ми је што нисам саслушан као сведок, да дам под заклетвом ово што причам, а ево ја се сада кунем, да ништа нећу прећутати од онога све што знам, што је мени познато, ништа, заклињем се у све моје најмилије да причам истину, ово што Вам сада причам, разумете ме. Само толико да знате, да нисам имао прилику овде да се закунем и зато сам и покушавао преко господина Вукотића да му кажем да се тражи одвојени поступак или да се саслушам овде као сведок. Ја сам тако покушао, јер ја не могу сада да гледам у пасуљ овде, да ли ће неко мени веровати или неће, разумете ме, ето, зато се сада заклињем да Вам кажем да говорим истину. Шта се дешава? Ја јесам ту био сада. Више нисам пратио тај догађај,

више нисам пратио догађај, шта се то дешава. Чуо сам пуцњаве, битно је ово сада на крају, битно је ово сада на крају. Сви су отишли, ја јесам већ оно дошао к себи, да, да, морам ово напоменути: они када су одлазили, то када су одлазили, они су рекли да се враћају назад, ја сам хтео ићи назад, па ми ова није дала, па ми није дала, а не знам, неко ми је рекао, каже, свеједно, и ако одеш, свједно ћеш се морати вратити назад, има их још мало тамо, каже, нема их ни за пуну приколицу, тако је било, тако је било, тако је било. Ја сам зато сам остао и када су дошли, значи ово је некако краће трајало, вероватно је било мање људи него у овој претходној приколици у којој сам ја био, јесте, тако је било, разумете. Значи, ту је било можда тек пола приколице отприлике, добро и из читања видим и тако то, али исто по мојој процени, ја нисам толико гледао, али брже, много брже је завршило него ово претходно, где сам ја био, разумете ме. Е, сада, шта се дешава? Они када су, то када је већ било готово, било је готово, тачно тако, хтео сам сада да кренем, нема шта сада, због чега ме сада опет држе овде? Трактор је отишао, трактор је окренуо, трактор је отишао, отишао је трактор. Багер ту никакв није био. Никакав багер нисам видео као што се спомиње овде од неких. Никакав господине судија. Трактор је отишао. Багер ту није никакав био. Шта се дешава. Сви су отишли. Остало је њих троје, четворо их је остало. У ствари та женска и још њих троје, четворо је остало. Шта се дешава. Нико, нема више и био је тај аутомобил један што је била та позиција, један ја мислим да је остао. Био је тај где је та позиција била од тога, што сам већ претходно рекао да је била два, али један је остао. Мислим да је један остао. Е сада шта се дешава, та женска, та жена и ови мушкарци сви су они, више нисам знао коме шта говорим. Рекли су ми овако: «иди сада на рупу и провери да ли има још живих», да ја идем да проверим да ли има још живих. Знао сам да је то за мене крај. Већ сам се видео исто с њима тамо. Знао сам да је готово. Бар сам ја тако осећао у том тренутку. Отишао сам према рупу, кренуо сам, стао сам испред рупе исто тако како је било ту. Ја сам стајао ту напред. Лешева је сад било и ту напред је било. Исто је било лешева од ове задње вероватно групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој косини?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да, што ја нисам пратио ту задњу групу. Шта се дешава. Ја сам стајао ту каже даље. Ја сам направио један корак између лешева зато што је ту било ређе, разумете било је ређе, па сте могли стати између леша. Ја сам стајао ту, па то није можда свеукупно трајало 10 секунди, али то је за мене можда пола минута све. Мислим нисам још завршио, али то је за мене трајало вечност. Ја сам стајао ту. То је прошло па ето не знам за мене је вечност била. Каже даље, даље. Каже иди даље. Ја корак направим још један између лешева. Још један корак сам направио између лешева и ја сам ту стајао и само сам се помолио Богу и чекао сам сада ко ће да пуца према мени. Са стране, то је више било с десне моје стране, значи ја сам ту напред, одавде муши глас, па каже јел има живих или нема живих. И кад је он то рекао испред мене један је излетео, дигао се од тих који су као погинули лешеви и тај је био жив. Он се дигао испред мене, а кад је изашао испред мене мени се коса дигла као панкеру, да извинете. Од страха ја сам се укочио овако. Ја нисам више знао да ли овај мени прича, не знам шта се дешава. Шокантно је било то за мене. Разумете ме. Ја сам се укочио. Ја нисам знао шта да радим. Каже врати се ти назад, ајде ти тамо и ја сам се вратио назад малтене испало је да је мене спасио сад овај живот овај што се је појавио. Тако је то испало. Ја сам се вратио назад и онда су пуцали у њега. Пуцали су у тога, убијен је и он. Онда кад је убијен каже ајде. Е сада гледајте предсениче већа, часни суде, ево закљичем се у своју децу, ја се од тог тренутка више не сећам. Ја не знам ни с ким сам се вратио назад, ништа ја више не знам. Само се сећам даље да сам

се нашао испред хангара, то се сећам да сам се нашао испред хангара. С ким сам се ја вратио, с ким сам ја дошао, чиме сам дошао, не знам. Ето толико година је прошло, покушавам да размислим, не, не могу. Не могу да се сетим тога. Дошао сам испред хангара. Опет сам ту већ дошао к себи, ако сам дошао. Сада ту је било опет много људи, ту је опет било можда свих. Вероватно сви су се вратили. Ту је било опет 50-60 можда људи сигурно. Мислим сигурно, не могу да сигурам. Кажем тако. Било је ту много људи. Ја сам хтео у сваком случају сада опет да се вратим назад, кренуо сам. А сада погледам. Е да, дошао сам до хангара до врата сам дошао до хангара, видео сам право овако испред себе, остало је ту можда једно десетак заробљених, десетак је било заробљених. Ово је све било празно, никог није било. Десетак је било. Шта се дешава, погледао сам то али сад већ нико већ није обраћао пажњу на мене. То је већ био крај. Нико није обраћао пажњу. Ја сам кренуо до аута тамо где смо се ми паркирали. Та тројица јесу стајали, као што сам и дао у својој изјави. Они јесу стајали код свог аута. Шта се дешава ја кажем јел идете, идете. То сам хтео да кажем. Ово је догађај цео што је био и тако то ја јесам рекао, дао сам у својој изјави да сам био пола сата и зато сам и тражио кад сам дао 10.03. своју изјаву рекао сам да ћу дати пола сад своје изјаве, пола сада, пола касније, ево сад сам добио прилику и хвала Вам за то. Хвала Вам због тога. Дошао сам до аута. Та тројица су била, али мислим да од те тројице један је био на рупи, а да један од те тројице је био тако неке моје висине, онако је био пунији. Није био моје висине, мало нижи је био од мене, пунији је био и био је црн више црн је био тај један и он је тамо галамио на мене тамо на рупи. Разумете ме и дошао сам до аута и кренули смо назад и онда се десило оно као што сам Вам већ причао. Дошли смо негде километар близу Вуковара, нестало нам је горива било. Нестало нам је било горива и ишли смо пешке и онда су ми рекли. Јел знаш зашто нисмо хтели оно први пут с тобом да идемо чули смо кажу да си Хрват. Онда се сад тај неки други који је био, тај ме је навјише тај нервирао, малтретирао малтене и онда каже нисмо ти веровали зато што си Хрват и онда је овај рекао па као борио се на нашој страни и ово и оно и зато ме као нису дирани. Ту смо се раздвојили и ја сам отишао кући. Ја сам отишао кући, сад да ли ми је брат био будан или није, не могу то сад да повећем скроз да ли сам му сутрадан рекао, рекао сам му овако дословце ја ћу се изразит, мада смо на суду није лепо, ја сам му рекао «јебем и тебе и Чупу», рекох. Рекох «целог живота због тебе ја морам да настрадам», зато што стварно целог живота имам проблема због брата. Увек ја њега негде вадим, увек ме уваљује у неке неугодне ситуације и тако, да би после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сад о томе, претпостављам да ту немате ништа више променити, додати и тако? А где је за то време овај Зорић? Рекосте да Ви стојите са њим ту поред рупе, држите се њега све то време док Вас овај није ударио и одвео тамо и увео у стрељачки строј? Шта Зорић ради за то време?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте. Шта Зорић ради, не знам, не знам шта Зорић ради. Одједанпут он више није стајао поред мене. Нема га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли га касније видите док сте Ви у стрељачком строју?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Никако. Добро сте ме то питали. Јер то они кад су отишли, тај трактор кад је било већ то готово, кад су отишли, он је вероватно, пошто га ја ту нисам више виђао, он се вероватно вратио назад. Он је отишао назад, а кад је ова следећа група дошла, мислим то задња та приколица кад је дошла, рекао сам Вам у ком сам положају био и шта сам био, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару рекосте да сте видели раније Ђанковића, јел тако поред тог стола?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Мирка Војновића пок. Мирка Војновића?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Мирко је седео на столици. У ствари не. Извињавам се господине председниче мало да исправим. Јесте ту је био тај стол и то, али стол је био премештен после тога након једно 10-ак минута он је био премештен на улаз, на улаз у хангар са леве стране била су одшкринута врата, ту је стајао, а столица је остала тамо, Мирко је седео на столици, а господин Ђанковић је стајао крај њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крај њега?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Крај њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко за тим столом седео док је био тамо стол и столица? Да ли је неко седео и пописивао како смо ми чули неке приче?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ништа, господине председниче. У то време кад сам ја дошао, то је било касно кад сам ја дошао. Ништа у то време није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев њих двојице да ли сте тамо икога видели од људи које познајете првенствено из Вуковара, рецимо из Борова села, из не знам ни ја, из Србије, изузев ове двојице?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Слушајте, ја не могу стварно тога да се сетим, много сам размишљао о томе. Многи су ми зло нанели овде. Сад би их рекао да знам, али не знам. Сад би рекао. Не знам. Многи су ми зло направили од како сам у затвору и како сам на слободи био. Није то трајало само ту што је трајало, господине председниче. То је трајало још пар година после тога, малтретирања мене и брата и свега, па су ми брата водили на Дунав да убију и свашта. Мислим, могу вам о томе причати, то сам исто желео да вам кажем, па сте Ви рекли да не причам даље. Није то стало само ту на томе, не. То је трајало још много, много после тога, много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тамо на месту где се вршило стрељање, да ли сте тамо видели кога још од људи које познајете?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте 30,40, 50 људи је било и кажете знате само Зорића?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте, зато што сам и ушао у приколицу ради Зорића и ради тога. Видиш ово сам заборавио да вам кажем. После тога, тај који је искочио из приколице, успоставило се да је то баш тај Перо код којег сам ја ишао и наводно да је он жив остао, а не да су га убили тамо и да живи у Загребу. То касније ја добијам информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи никога изузев Зорића Ви не познајете?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога, изузев Зорића тамо на рупи за то време док сте били нисте видели, од људи које познајете?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Зорића сам видео, видео сам пок. Мирка Ђапала, од Боре Крајишника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И касније рекосте овог Крајишника?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Од Боре Крајишника сам чуо глас, ја мислим чак да и он чуди ме код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не само чили глас него и видели јел је дошао до Вас?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Мени није било криво што је мене господин Крајишник споменуо овде него криво ми је што није рекао онда истину кад ме је споменуо. Што онда није рекао. Не знам, ја мислим да сам чуо његов глас, да је он рекао оставите човека на миру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него је Војновић дошао по вас?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за ону женску особу рекосте, па сам схватио да је знате и да ћете нам рећи касније како се зове кад Вас питах мало пре ко је то?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте, испред хангара ја сам чуо како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него тамо на рупи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да. Драгица су је звали ту једну, а овај што је мене ударио за њега су рекли да је Топола, а ја сам за Тополу чуо претходно. Претходно сам ја један пут видео Тополу. Ја сам Тополу видео. Сад ћу вам рећи овако. То је био 18. датум у Велепромету кад ми је Бекић рекао да уводим те људе унутра, а и неки људи су били у Велепромету стајали уза зид њих једно 20-ак је стајало и ту сам ја препознао једног пријатеља, а Лочар Дамира, иначе познати у Вуковару као Факир, борио се са тим Иваном и шта ја знам. Сиромашан човек је. У тој кући где сам ја становао, ту где је Чупић становао, он је касније ушао у ту кући да станује у мој стан ту где сам ја био претходно са мојом породицом. Стао сам крај њега, крај тога Лочар Дамира «Суга», иначе му је «Суга» надимак, Фатил или Суга свеједно. Стао сам код њега и рекао сам му овако. Рекао Суго јел си имао оружје. Каже он, Ико нисам имао оружје. Рекох Суго шта ти је то требало, ти си сиромашан човек ово и оно, шта ти је требало. И сада је овај чуо разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, ко овај?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Топола. Сад ћу вам рећи. Ја нисам онда знао да је то Топола. Разумете. То је претходно било у Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то исти човек?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Исти тај човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исти овај човек који је био на рупи Вама иза леђа?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: То што сад спомињем Тополу како изгледа, имам ја слику овде па ћу вам показати ја слику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате његову фотографију?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да, што је изашла у новинама кад сам дао изјаву 10.03. кад сам дао изјаву овде, па је изашло у вечерњем листу моја изјава и Станкова и од Перића тај дан 10.03. кад смо давали изјаве, па има једна фотографија где је Станко и где је тај Топола. Препознао сам 99% тврдим да је то он, с тим да има један командир овде у затвору што ради. Ја и он смо случајно једанпут ушли у причу, пошто и он долази овде на суђење, па је чуо Топола, Топола, па је рекао да познаје Тополу, па је неки дан био код мене у соби, неки обилазак је био, па сам му ја показао слику, па сам га питао јел ово Топола, он каже јесте. Значи имам ту слику, даћу вам. Ја сам му рекао Суто шта ти је то требало, увек си сиромашан био човек, шта ти је то требало. Нисам, каже, Ико нисам Ико, и онда је овај чуо разговор и каже шта и он је Усташа. Знате како је то било за те све остале добровољце. Ко год је Хрват био за њега је био усташа. Разумете ме. То вам најбоље може Ланчужанин господин објаснити. Ја и он смо пре једно десетак година причали о томе, не знам ни сам. За њих је свако био ко је Хрват за њих је усташа био. Разумете. Шта се дешава. Ја сам му то рекао а овај је то чуо разговор и онда он мене пита, брате јел био он, ја кажем па није био, а он је већ извукао одавде нож. Он је извукао одавде бајонет и већ је кренуо да га закоље и ја сам рекао немој да га дираш. Рекох немој га дирати, познајем га. Онда је он окренуо бајонет овако и опалио га овако са дршком га опалио по глави тог Факира, опалио га по глави, таман овај висок, а овај низак, таман му некако на руку и насео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имао браду Топола?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте, онако полу брата. Није велика брака, можда толика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, погледаћемо то касније.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: И сада шта хоћу да вам кажем, ја некако покушавам да повежем, ја тако мислим. Не мора бити тако. Ја баш мислим. Он је био толико бесан на мене тај човек кад ја нисам дозволио да он дира овог Факира. Био је бесан и онда сам чуо Топола, Топола, чуо сам онда име. Звали су га Топола је овај, Топола је овај и тако у том смислу је било. Ти људи који су били ту на Велепромету, то је било онако уза зид можда 20, 30 људи. Било је ту свега. Свега је било ту господине председниче. Било је тумалтретирања на том Велепромету, људе су тукли можда су и убијали и тако. Свашта је ту било. Свега је ту било. Ту је страдао и ко је крив и ко није крив, ако ћемо искрени бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев ових људи које нам рекосте, дакле Мирко Војновић «Ћапало», Крајишник, Драгица. Да ли сте Драгицу познавали од раније или можда сте је упознали касније из неких других прича?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Сад ћу вам рећи. Драгица, чуо сам кад је зову Драгица, али кад сам дошао ту код хангара, кад сам се нашао ту код хангара, не знам кажем кад сам се вратио. Ја сам видео ту Тополу око хангара. Њега сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је оно кад сте се вратили?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ту код светла, ту где је била светлост. Ту се видело господине председниче. Ја сам видео и Тополу и ту Драгицу сам видео и видео сам чак тога што је био са мном у ауту, што ме је исто. И он је био на рупи. Тај што је био са мном што сам га описао, тај црни и он је био. Ја нећу сад да грешим душу, ја мислим да су га Дола звали као оно шатро Владо, Дола, мислим да су га тако звали тога црног. Е ту сам ја њих видео, уочио сам ко је ко. То је први, како бих рекао онако да би их мало боље видео, али шта се дешава. Дешава се то како Драгицу знам још боље та три брата Радовића што сам споменуо мало пре један се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како презиме?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Радовић Светислав, Радовић Саво и Радовић Јосип – три брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, да.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Кад се овај вратио они су отишли негде за Куршумлију, па су се вратили, али прво се вратио овај најстарији брат. У међувремену ја сам се одселио, ја сам рекао након месец, два дана е сад да ли је то био јануар месец 1992., тако ће некако бити. Већ се успоставило у новом Вуковару као та стража и шта ја знам и ставила се рампа на Олајницу на том насељу Олајница да се не краду ствари. Њега су ставили да стражари. Он се вратио из Куршумлије и основао се неки штаб као у том смислу. Њега су ставили да ту стражари на том месту, да би једно по подне он је једноставно нестао са те страже. Шта се дешава. Долази код мене његов брат, ноћ је била, мада сам ја свима њима рекао немојте да кад дође ноћ неко да ми долаи на врата, био сам са женом тамо. Не волим да ми неко ноћу долази и тако. Али ипак једино ако имате неки хитан случај да нешто могу помоћи у том смислу. Дошао је његов брат, лупао ми на врата. Рекох шта је Јозо, каже нема бате цео дан, био је ту на стражи на Олајници, нема га цео дан, негде су га одвели и то. Шта да радим. Отишао сам до тог Џексона једнога – Ђокић Милана он је био као неки командир интервентног вода, то је касније основано нешто. Мени је био као претпостављени и шта ја знам и ја сам био у штабу тамо радио у команди места као обезбеђење команданту Кузмић Богдану. Дошао је по мене и ја сам, у ствари ја сам отишао код њега и ја му испричам то, ја и Језа. Каже ајмо до Богдана команданта. Отишли смо до команданта, отишли смо до те месне заједнице где је био и штаб. Организирали смо неке људе. Ту нас се скупило једно 4-5 аута и кренули смо да

тражимо Лапу тога, надимак му је Лапо Светислав. Отишао сам прво у штаб код господина Ланчужанина, отишао сам горе код њега, пошто њега и познајем. Спавао је код мене. Каже Само био је мали Џо, Ваљаревић је био на вратима тамо као чувар, то је ноћ била. Рекао сам јел могу да причам с Каменим. Каже спава он и ово и оно. Рекох рециму само да сам ја у питању. Он је рекао дигнуће се и тако је и било. Камени се пробудио и питао сам Каменог, рекох да није Лапо можда код тебе, одвели су га тамо са страже, покушавам негде да га нађем. Каже није, већ ми је доста тога, кад год неко нестане, сви дођу код мене траже, као да је код мене не знам шта. Па и у праву је био човек. Добро, ја кажем па јел има још неки штаб. Он је мени рекао да има код Вутекса неки штаб. Ја сам отишао с њима, цела комплетна екипа, нас четири аута је било. Отишли смо до тог штаба до то је ту код Вутекса, ту је био неки нови штаб, да ли је то Радићева улица или како се зове, нисам сигуран сад. Радничка у ствари, нисам сигуран да ли је то та иста улица где сам ја становао, дугачка је била. Ушао сам унутра, рекао сам «ко је командант штаба». Ја и тај Богдан Кузмић који је мени био командант, ми смо ушли унутра. Ту је сад био неки, не могу да се сетим, знам да је он са Митнице. Он је био више командант са Митнице, али је прешао ту. Из Вуковара је. Познајем га врло добро, али не могу сад стварно да се сетим како се зове. Покушавам цело време. Вероватно га знају овде, па ми може неко и помоћи. Он је ту био и питао сам јел код вас овде у штабу Лапо, реход. Јел сте привели какво лице вечерас и тако то. Каже је, Лапо је ту. Па рекох зашто сте га привели. Па каже постоје неке фотографије, показивали су ми, фотографије где стоји један камион, знају ови из Вуковара где је локал «Платана» ресторан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ће још трајати овај увод да чујемо како сте упознали Драгицу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ево одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ево завршавам за секунду. Тамо је стајао неки камион где су неке ракете биле и шта ја знам. Он је ту гледао, он је био усликан и они су га назвали усташом само зато што је гледао тај камион и ту сам сада питао где је Лапо. Каже ту, и ја сам ушао у ту просторију и он је био до појаса гол, и сав је био исечен и гашен пикавцима по себи гашен цигаретама. Ја сам рекао оставите човека на миру, немојте да га дирате, ја сам га спасио први пута и дошао сам и сада по њега. И ови су сви били уз мене ови који су дошли. Нису ми га дали одмах то вече, рекли су да дођем, али ту је седела та Драгица. Зато сам ја одужио ту причу, ја се извињавам. Она је седела. Три женске су биле, три жене су биле које су седеле и које су то радиле, које су му радиле то. Три. Касније ми је онда још и причао кад сам га ослободио и шта ја знам. Сутрадан сам тек добио дозволу. Дошао сам, звао сам још неке моје пријатеље да ми помогну да ха извучемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте том приликом препознали као ону жену са?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И што нам је сад било неопходно да чујемо све ово?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па добро, ја се извињавам. Ја увек случајно тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако господине Атанасијевићу. Ограничите се само на то да кажете упознао сам је касније од месец, два дана у једној другој прилици и утврдио да је Драгица. Јесте ли сазнали како се презива?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па том сам сазнао на суду искрено да вам кажем овде. Спомињали су Драгица, Драгица Мастикоса, тако се презива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел сте Ви то сазнали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, знам да је Драгица по опису, по изгледу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда није то та иста Дралгица?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Можда није иста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледала, висока, ниска?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Иста је та. Мало је пунија била и тако. Јесте иста је та особа о којој сам причао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, никог другог од људи које знате које знате од раније прије ових догађаја, или које сте упознали касније након ових догађаја, Ви нисте видели тамо ни у хангару, ни на рупи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не могу ја да се сетим председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели кога овде од оптужених? Вуковачанин сте, знате те људе и прошли пут сте нам рекли кога све из којих околности знате. Питам Вас да ли сте кога од овде оптужених видели тада тамо у?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Размишљао сам много о томе ето кога сам све сетио. Рекао сам да сам се сетио господина Ђанковића, Мирка, то је што сам рекао. Не могу да се сетим. Било би глупо да сад тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ми објасните због чега сте тражили да се искључи јавност?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па мислио сам због тога што спомињао сам рецимо Зорића, знам да му мајка тамо живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте споменућу многа имена и многи од њих су у Хрватској?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па добро, мислио сам те Радовиће, шта ја знам. То су за мене једно име веже друго име. Разумете ме. Ја сам мислио због тога. Знам да мајка од овога живи тамо и у том смислу. Мени је довољно и једног ако увучем у невољу већ ми није пријатно. Разумете ме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам Вас добро схватио, Ви сте значи били, Ви сте отишли на ту рупу у ситуацији када је у хангару остало неких 60-70 људи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли? Колико је по Вашој процени било људи у трактору, заробљених?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ако је с оне стране, рецимо по мојој процени. Ја опет наново, ако је с оне стране било једно 15-ак тако су и са ове друге стране једно. Па тако једно 30,40 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У трактору?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у групама од по 5, 6, 7 су извођени из трактора?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Тако да је било све укупно по некој мојој процени исто пет, шест група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет, шест група?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па се трактор врати?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико трактора тако је дошло на рупу док сте ви тамо боравили?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С овим сте дошли и он се вратио назад и још једна та група која је била мања?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али како, кад сте отишли са трактором, оставили сте у хангару 60, 70 људи? Кад је дошла једна мања група трактором наредним, једна мања група и пред хангаром сте, односно у хангару сте затекли још 10-ак људи па ми се то баш не уклапа?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не. Председниче већа не. Ови кад су изашли ових 15 с ове стране и рецимо 15, 20 с ове друге стране, ови што су први отишли, та прва група што су ми иза леђа изашли, онда је остало око 50,60 људи. То сам ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су ти људи који су ушли у трактор у који ћете и Ви ући?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, они су отишли и остало је још 50, 60 људи. Е сада када ја одлазим у тај трактор, из те групе купе 30, 40 људи. Разумете. Значи од тих 50, 60.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па тако је. Из те онда узимају још рецимо 30, 40 људи и онда по моме остаје рецимо у хангару остаје рецимо оних десет напред је 20 са стране. Тако по моме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је била ноћ у ситуацији кад сте Ви дошли на Овчару и рекосте да је било око једно 150 људи укупно, значи и једних и других заробљених и ових других?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја сам тако рекао наравно нисам бројао и сад стојим иза тога. И сад стојим иза тога. Тако по мојој процени 120, 150 ја опет тако кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је доба било ноћи, наравно кад сте се вратили са Овчаре, по некој Вашој процени?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: По мојој процени ја и овако не могу да тврдим. Ја сам рекао била је мркла ноћ кад сам дошао. А ако сам дошао тамо негде око 8, 9 сати, нек је и пола десет кад је било кад сам ја дошао. Тако некако, 9, пола 10. Некако ми се тако некако како да вам кажем све ми тако некако указује на то неко време. Разумете ме. Е сад колико сам ја тамо био, био сам то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у хангару једно време, били сте на рупи једно време?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нек сам провео тамо 2, овде сат – 3 сата. Па 12 сати тако би могло бити негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 12 сати?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Поноћ, ту негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се се вас петоро, ако сам Вас добро схватио, требало би да вас је петоро, та Драгица, јел тако? Још тројица на рупи и сви остали су се повукли? Ви сте, на трен Вам је неко рекао да уђете у рупу да проверите да ли је неко жив? Нема више никог на рупи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, никога. Нема ни трактора, нити сам видео, верујте ми нисам видео. Први пут сам то чуо да тај булдожер. Нисам ја то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вам потом није јасно шта се дешавало?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли свесни тога да сте ушли у тај ауто? Рекли сте да је један ауто ту?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја јесам видео аута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, не сећате се да сте ушли у тај аутомобил?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не могу тог тренутка да се сетим. Само се сећам да сам се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво следеће да сте то пред хангаром?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: И то испред хангара и то се нисам сетио. Требало ми је годинама да се сетим. Не сећам се. Рекао бих, зашто не бих рекао. Кад сам рекао

зашто не би рекао и то кад сам се вратио. Не могу да се сетим. Не знам ни с киме, ни шта. Не знам. Могу да се закунем у све своје најмилије. Стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви мислите, имајући у виду начин на који су обучени, наоружани, како су изгледали итд. ко су ти људи који ове из хангара изводе у групама који после тамо на рупи стрељају? Ко су ти људи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Слушајте господине председниче ту је било по мени и резервног састава и добровољаца и било је ту неки млађи су били. Да ли су они били активна војска или нису, не могу да тврдм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели старешина Југословенске народне армије тадашње тамо на хангару, на рупи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Никог господине председниче нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли видели војнике са белим опрточима?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару тамо?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не ја кад сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели каква војна возила?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ништа ја од тога нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно знате оне ципове, пицгауерове, пухове, шта све нису имали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ништа. Ја јесам ту чуо свашта на суду. Ништа ја од тога нисам видео. Ништа ја од тога нисам видео, нити да сам ја видео неког официра, да сам ја видео тамо неке војне, та возила и то, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу очекујете, па се мало пре и заклесте, очекујете да Вам верујемо данас, да је ово заиста овако било како нам Ви рекосте, али?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Председниче већа, јел могу само нешто да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте у неколико наврата саслушавани – у поступку истраге, на главном претресу пред овим већем годину и кусур дана, другачије сте исказивали. Ја сам обавезан да Вас питам, зашто данас исказујете другачије у односу на оно што сте онда говорили или зашто сте онда онако казивали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја сам све господине председниче рекао тачно. Све три изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је истина?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: У све три изјаве сам рекао тачно. Све три изјаве и ово четврти пут што сад говорим све је тачно. Само што онда нисам тог 10.03. него на главном претресу, нисам рекао све, нисам дао допуну што би рекао да је све и оно истина и ово истина, али зашто нисам рекао из страха.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суштински Ви сте само рекли били сте на Овчари пола сата можда тамо тражили овога човека и вратили се назад?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Добро. Господине судија, часни суде, нисам смео да кажем из икс разлога, из страха да ми не убију децу, то сам рекао и 10.03. кад сам дао изјаву убиће ми децу, да ми прети опасност са три стране, да много ствари и сами знате да ми се много десило у затвору, да ја годину дана децу нисам видео, да ми је прећено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па никога нисте поменули, никога нисте рекли именом. Поменули сте неке људе Мирка Војновића, он је мртав?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Господине судија, никог нисам споменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај један је сведок сарадник?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јел могу да Вам да објашњење? Објашњење је баш управо у томе где сам имао тај притисак са свих страна. О чему се ради неко је знао и вероватно и сад зна. Неко је мене видео тамо, а ја сам ту био опасан сведок у томе свему. Разумете ме. Ако бих се ја сетио некога, а наравно да бих га и теретио, ја бих рекао истину као што сам рекао сада. Разумете. Из тога је превазишло то, све те претње и то све. Разумете ме. Сад тај неко, њих је било пуно, ја сам сада рекао, мене је сигурно неко видео, а тај неко, он је вероватно мислио да сам и ја њега видео, а управо из тих разлога сад ову моју истину ретко ко ће и да потврди. Разумете ме. Јел он се излаже својој опасности. Он ако потврди то, ја бих се онда можда сетио стварно да сам и њега видео. Ја Вам кажем мени више пута се прекидао филм. Не могу да се сетим. Ја сам годинама, годинама размишљао. 14 година, верујте ми кад сам одлазио да извинете, кад одлазим на WC и будем сам, мени су те све слике пред очима. Ја сам то причао и бившој жени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали проблема психичке природе након овога свега господине Атанасијевићу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тражили помоћ лекара?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, после тога свега видите годинама ме је то пратило, годинама. Ја сам годинама размишљао о томе. Кажем Вам кад год би био сам, првој жени, бившој жени коју сам имао, имао сам дивну жену, ја сам јој говорио – слушај десило ми се тако и тако. Па немој мислити о томе, увек ме је тешила у том смислу. Чак и овој жени с којом сам сада, мада добро и јесам и нисам с којом сам сада и њој сам говорио кад год сам одлазио на WC виђао сам и то. Рекао сам једва чекам. Знао сам да ће доћи до овог суда. Ја 14 година сам плакао због тога. Прогањали су ме свуда због тога и после рата и 1992. и надаље, чак и овде у Србију како сам дошао имао сам проблема због тога. Разумете ме. Рекао сам живим за тај дан и хвала Вам сада због тога што сте ми дозволили да изнесем своју истину. Сад ми је много, много лакше, много лакше што сам се исчистио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте ми због тога захваљивати господине Атанасијевићу.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Захваљујем се и другима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте прилику имали и раније.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: А они знају то, они који су ми помогли на томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, 15 до 12. Направићемо 20 минута паузе.

Настављено у 12,20 након паузе ради одмора.

Изволите господине Атанасијевићу? Имаћемо још сигуран сам, имаћемо још питања за Вас. Господине Атанасијевићу, рекосте Драгица, после сте чули да је то Мастикоса, упознали сте је и тако даље, али рекосте да су тамо биле још две, три жене. Да ли њих знате?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Могу само да опишем како изгледају овако, али не знам како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате ни именом, ни презименом? Нисте имали прилике никад, ни пре ни после да их упознате?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да су из Вуковара ја би их морао знати. Нису биле из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви се сећате шта нам је овде говорио сведок сарадник број 2, данас сте га и поменули? Јел тако?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је био са Вама у истом том стрељачком строју?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не сећам се тога господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте, чули сте само његов глас, мислите да је то његов глас, али у оној ситуацији кад је рекао пустите човека више?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, он нам је рекао да је са Вама заједно био у стрељачком строју и да су ту били још Топола, да је ту био и Дашић, да је ту био и Сића?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Он је можда боље видео, можда боље познаје људе ако се нашао у том тренутку. Ја сам само чуо глас. Ја се уопште не сећам да сам ја њега видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он опредељује то стрељачки stroj у коме се налазите вас двојица заједно са овим људима још?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Он је мене можда видео, разумете. Ја јесам стајао. Ја сам вам објаснио, ја сам стајао на крају скроз, задњи сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да. Ја сам стајао и ја напред нисам ни видео јер овај кад је мене довео ту до тог стрељачког строја, ја сам стајао овако разумете ме. Ја нисам уопште обраћао јер ја сам већ био од тог ударца, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад Ви, ево сад ћу тачно да нађем. Да. Каже овако: «Дашић, Хусник, Перо и Славко Циган», јел сте знали Пера и Славка Цигана?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја после тих догађаја, ја јесам упознао Перу Цигана јер он је једно време живео у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то онај што смо га видели на оном снимку, на оном оруђу артиљеријском?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: А тог Славка Цигана, што се спомиње ту, њега сам исто једанпут видео. То је било после тога. То је ја мислим било једно дан после оне плате кад сам ишао по плату тамо у Велепромет, па сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте то. Битно је те људе знате. Он говори о томе да су они били заједно са вама у стрељачком строју. Значи, Дашић, Хусник, Перо и Славко Циган, Топола, Сића?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не искључујем то. Топола није могао да буде у стрељачком воду, зато што је мене ставио у стрељачки вод.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је вама иза леђа са пушком?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте, тако је. Он није стајао у стрељачком воду кад сам ја стајао Топола, то могу да гарантујем за њега, а ови који су око њега сви били ту иза, јер је њих било више. Ја не знам ко је сад све ту био. Не познајем те људе. Мислим да је био чак тај што сам рекао Дола, тај што је био са мном у ауту да је он био исто ту крај Тополе иза, иза мене, а сад ово што је господин сведок сарадник број 2 рекао да су ови стајали, он је могуће, пошто је он рекао да је стајао с оне стране, колико се ја сећам да је он негде први, други по реду био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, нема вас пуно ту?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па да је он гледао ко је ту. Ја верујте ми ја од тог ударца ја сам све дупло видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питах да ли сте Ви тамо видели још кога од људи изузев оних које сте набројали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја не искључујем могућност, што се тиче тих ствари, али ја кажем да је овај био неки црн тамо, а сад да ли је то тај Славко или, ја не могу да гарантујем јер нисам познавао људе зато не могу да гарантујем, мада ја јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људе у које пуцате стоје испред вас на два, три метра?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да, стоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стоје лицем окренути према вама, ако сам ја добро схватио?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, не лицем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не лицем?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не лицем, председниче већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окренути су лицем према рупи и вама леђима, али стоје?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте, али стоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате како је сведок сарадник број 2 описивао то стрељање?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Знам ја шта је он рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате се? Рекао је да су били у неком полу лежећем положају главе окренуте према рупи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Он је мене можда видео да сам ја стајао у стрељачком строју али он можда није описао овај моменат. Он је мене видео сигурно кад тако каже да ме је видео. Ја сам то и рекао да сам био. Али он је мене можда видео у неком другом моменту, а не у том моменту можда кад је он стајао, па је он можда такав неки закључак направио да сам и ја стајао у том истом моменту кад и он. Ја то не знам, јер ја њега нисам видео да је он ту стајао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, људи у које ви пуцате они стоје, није да чуче, није да лаже потрбушке или он је то описивао неки полулежећи положај, али у сваком случају леђима су окренути према цевима?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не,, господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стоје?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Стајао је дан са стране који их је више онако како бих рекао који их је ставио да стану у исту равнину. Тај један који је био одређен, он је стајао исто са те леве стране како их је стављао кад су они излазили, људи нису знали где иду и како треба да стану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били везани, везаних руку или можда ногу или међусобно везани један за другог?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не. Они јесу стајали близу један поред другог. Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас јел су били везани један за другог?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Чуо сам ја свакаквих тих болесних прича много, много тога, зато сам и хтео мало пре и да кажем. Ја знам шта се све причало. Нећу да причам да не би испало да теретим сам себе. Чуо сам ја свашта да се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он нам је рекао и да је Кинез оверавао?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Кад је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на рупи људе који су устрелени па су показивали, давали знаке живота?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ево ја се сад заклињем опет у своје најмилије. Ја за то време кад сам био тамо часни суде, ја то нисам видео тако што. Ја стварно кад сам ја био то значи биле су те две задње приколице. Та прва с којом сам ја отишао и то где је мање људи. Ја сам само то видео што је то, али то што они изјављују ти сведоци, кад су они били и шта су они видели, ја то не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, морамо то сад.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја да сам видео било шта од тога, већ кад сам ово рекао ја бих рекао и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо са Вама, Ви сте рекли да хоћете и заклели сте се да хоћете да кажете истину и тако даље, па сте испричали ово што сте испричали. Исто тако смо чули и сведоке сараднике који су се такође и званично заклињали да ће казивати истину, па нам нешто указује на ове неке околности. Због тога морамо мало да расправимо са Вама, знате?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја да сам имао прилику да се закунем као сведок, као што су и други били овде, оптужени који су били сведоци под заклетвом, ја бих исто ово испричао што сам и сад испричао. Разумете ме. Само ја нисам имао прилику пошто сам хапшен по потерници иако је рецимо моја адреса била позната. Била је у списима предмета. Ја да сам био као сведок први пут саслушан ја бих то све рекао што сам сада рекао и не бих био сигурно толико овде у затвору колико јесам. Због чега. Да би се причале разно, разне приче и тако даље. Које је то све било у интересу то се зна. Нема проблема ја им свима праштам само нека ме оставе више на миру и мене и моју децу и мог брата. Нисмо ми криви што смо рођени и тако. Ја сам тражио и мајку тамо, то нисам рекао. Мени је моја мајка била у Вуковару. Ја сам знао да вас више интересује ово па сам се пребацио само на брата. Никад је више нисам ни видео, да би ми касније и другог брата убили тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тамо за све то време боравка на Овчари, на рупи, да ли сте у једном моменту видели сведока сарадника број 1?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Број 1 не познајем уопште. Никад га нисам видео. Не могу да кажем да га нисам видео, ја не познајем човека па стварно не знам ко је. Ваљда сам га после тога видео овде, можда би се сетио али не знам. Њега стварно не знам. Ја сам био свега тамо часни суде и сами знате, два дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, три сата, рекосте да сте били 3 сата?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, него мислим у Вуковару само то кад сам дошао, шта сам ја био 3, 4 дана пре пада Вуковара, зато и нисам много познавао те људе који су дошли са стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев људи које сте нам данас навели као они које сте видели у аутобусима имали сте прилике да видите онај списак, јел тако?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате још кога из хангара из тих група које су увођене у тракторе? Ви сте одрасли у Вуковару? Претпоставка је да оно ипак Вуковар није велики град, доста људи и знате и тако?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Тај Перо ми се обратио, њега сам познавао. Познавао сам тог Салаша, Вулић Звонка. Ту му је био и отац, ту му је био и Вулић Иван, отац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вулић Иван?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте. Ту му је био и отац. Био сам с њима добро, иначе смо стално излазили ту у кафану што сам говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где ту је био? У хангару?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте у хангару. Ко је још био од комшија. Видео сам то, рекао сам у хангару сам видео и тога Томислава, ја мислим да сам и њега, за њега не могу да тврдим, некако више сам читао те папире.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пап Томислава?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да. Мислим да сам га видео, али нисам за њега сто посто сигуран, јер читао сам и овога и онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да сте га видели у аутобусу у коме је био и Ваш брат?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесам, видео сам га у аутобусу. Јесам и то сам га видео у касарни кад сам био. Њега сам видео. Видео сам сад ћу вам рећи ту у хангару ти који су били напред седели, ту сам видео Грејзу овога што му је била супруга овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Милана Грејза, њега сам видео, био сам добар с њиме. Упамтио сам га баш био је у фармерицама, колико се сећам имао је неки бели дукс на себи, није био или му је вероватно неко скинуо са њега, па било је хладно јер је био само у дуксу седео овако право од врата, овако у хангару је седео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га видели, у којој ситуацији? Чим сте дошли тамо?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Чим сам дошао и на крају сам га видео, на крају пре него што ћу отићи са Овчаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У рупи оних десетак људи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да, ти задњи који су остали. Био је он, био је Грејза Милан, био је Болдожић Анте, био је Чалета Звонимир, био је Крижан, сад не знам му име да ли ивица или како Драго, не знам како се зове, а познавао сам га, добар сам био с њим, зато знам. Била је једна особа што је нема на списку ни настрадалих, а нема га ни на списку несталих Лојдл Томислав, исто мој друг један. Лојдл Тома, њега нема нигде ни на списку, ни настрадалих, а нема га ни на ископини лешева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте га у хангару?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: У хангару између тих 10 који су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: у тој последњој групи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Задњих тих 10 који су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој последњој групи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте, јер сам добро упамтио, јер сам добар био с њим и са Бодрижић Антом и са Чалетом сам био добар и са Миланом Грејзом, инспектором јер ми смо малтене били тамо комшије, из истог смо кварта. Преко пута милиције сам становао 50 метара одмах и сви смо се знали и долазили смо сви у ту исту кафану и они кад имају паузе ови из суда и тако, јер ту је одмах и суд и сви смо се ту држили у тој кафани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маркобашић Ружицу рекосте да сте видели тамо у хангару и изашли напоље због чега већ не, кад сте се вратили назад више је није било?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Тачно тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То док сте Ви били напољу, да ли је долазио трактор тај?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, да ли сте чули звук?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ништа, то је било након, рецимо могу се тако одредити отприлике једно 20-ак минута како је већ трактор отишао, претпостављам да је то трактор јер ја га нисам видео, објаснио сам како је било. Након једно 20-ак минута отприлике како су ови људи отишли, ја сам изашао напоље, значи, можда једно 5 минута и тако, био сам с њом разговарао пар речи сам измењао, покушао сам, хтео сам и кад сам се ја вратио за тих 5 минута ње више није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо тврдње да је она била трудна, јесте ли Ви то видели, јел то било видно?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја јесам лично видео, имала је изразит стомак. Јесам видео. Ја сам чак добар био и са њеном кћеркицом, имала је дивну кћерку, паметно дете, знам да је са Давором имала сина, али се дете родило хендикепирано. Знам да је дете имало израслину, дечак је био у питању, израслину велику на глави и тако. Сећам се тога врло добро. Одлазио сам код њих у кућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро господине Атанасијевићу. Дакле, након овога Ви је нисте видели уопште?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чули сте тврдњу од сведока сарадника број 2 да је она устрељена ту на Грабову на рупи и то међу последњима буквално, малтене последња?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, ја сам зато, ето могу сад да кажем, кад сам све рекао. Ја сам зато и писао господину Кнежевићу кад сам хтео један разговор баш у вези тога разјашњења. Хтео сам да објасним баш у вези тога ради сведока сарадника, исказа сведока сарадника јер никако се не слаже та прича по моме, јер стварно Ружице више није било кад сам се ја вратио за то време, а никако није било као што је рекао сведок сарадник број 2 него ми више то некако испада како је рекао сведок сарадник број 1. Вше ми то тако некако по моме, да је то било тако сто посто. Кад сам ја изашао на 5 минута Ружице више није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се вратили, ево били сте тамо код хангара колико сте били, да ли је ту било каквих стрељања код хангара док сте Ви били тамо?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не. Ја сам само после чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули пуцњеве какве?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, док сам ја ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте се вратили да ли је било тамо каквих лешева? Кад сте се вратили са Грабова рекли сте да сте тада дошли к себи, некако се разабрали и тако даље, па сте видели тамо кога сте видели и видели сте тих 10-ак још људи заробљеника, па Вас питам јел било тамо, ту испред хангара да ли је било каквих лешева?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, господине председниче ја то ништа нисам видео ту. Ја сам касније чуо да су и ови касније, ових осталих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате да је сведок сарадник број 1 рекао да је она устрељена ту испред хангара?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па знате да је сведок сарадник рекао да је Маркобашићка лишена живота ту испред хангара, код хангара?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесам, чуо сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сад рекосте да је Вама, по неком Вашем виђењу тих дешавања ближа та верзија?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Могу да вам дам једно објашњење за то и читао сам доста тога, тако долазим до неког одређеног закључка. Управо ово што су нам дали она ископина што је била 1992. године кад су били ови из УМПРОФОР-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1995.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Било је и 1992. и 1993. па је прекинута па то, а управо због тога је јако битно. Има један чланак ја мислим да је 40. страна доле скорз, нисам сад сто посто сигуран, пише кад су ископавали те лешеве да су на овршини нашли 11 лешева, да су нашли 8 лешева плус она 3 леша, да су она 3 леше ископана и да је онда прекинута ископавање. Шта се с тиме подразумева? Мој закључак, значи, ти лешеве који су горе, ја мислим да су то баш ти који су задњи остали у хангару, који су остали у хангару и тих пар који се спомињу од сведока сарадника једног и другог који су убијени испред хангара. Они су значи, преношени ти лешеве који су били овде убијени испред хангара они су пренешени тамо и зато тих лешева ни нема. Нема уопште на списку значи тих 10, 11 којих фали то је отприлике то. Мислим то је мој закључак. Значи ти лешеве једноставно су негде склоњени да се негде не би нашли, е сад да ли је то неко нешто скидао са њега или није, јер ја сам објаснио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где Вам је та фотографија, јел Вам ту ова фотографија овог Тополе?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте Славице укључите документ камеру молим Вас, а замолићемо режију да нам. Предајте Славици. Замолићемо режију да нам на мониторе у судници да снимак са документ камере. Славице мислим да то треба на горе да се окрене. Не комплетно та глава, исправите, још, мислим да тако треба. Мало само зумирајте, превише, вратите мало назад. Добро је нека остане тако. Да овај човек са брадом и шеширом личи на, мени бар, на господина Вујановића. Ко је сад ту Топола? ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Топола је овај што је кренуо код њега да га загрли овај високи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са шлемом?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Тај што је виши за главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, висок, само му не видим.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте, баш је био тако и обучен кад сам га видео испред хангара, исто тако је обучен био, али без шлема је био. Није имао шлем, мислим да је носио ону како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли на овој фотографији видимо још кога од људи које смо? Зар не раде ти монитори, видим да гледате? Молим режију да ли нам раде ове велике плазме за оптужене и за публику? Лева плазма не ради, а десна? Десна ради. Можете прећи тамо уколико желите то да видите јер видим да оптужени користе ове мониторе у судници. Да ли господине Атанасијевићу на овој фотографији видимо још кога? Ево ту је Станко у првом плану, па кажете Топола, десно видимо некога са личком или са црногорском капом кроз овамо десно?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Много пута сам гледао ову слику, непознати ми људи кроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лево са шлемом и брадом?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не познајем, никад у животу нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ово гарантујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. На овај начин ово је ушло, на овај начин је ова фотографија ушла у овај наш материјал, а можете Ви ово задржати господине Атанасијевићу.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: добро, да имам за успомену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да Вам је Топола пошто је метак кресао, или како би се то реко, није дошло до опаљења метка кад сте му Ви то рекли да је он потом испалио, да је он потом пуцао у тога?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да, из моје пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је пуцао, појединачном паљбом или рафалном?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Појединачном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је више, са више хитаца или?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Један, два метка, два или три можда метка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви пуцали у наредној ситуацији коју сте нам описали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Он је оставио пушку тако на појединачно, ја кад сам пуцао пукао сам једанпут, појединачно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте опалили само тај један метак или више метака?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Један.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај један и човек испред Вас је пао?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како су остали пуцали у овом строју у коме сте и Ви били, видели сте претходна пуцања, описали сте како ко стоји, па Вас то питам да ли су

пуцали појединачном палбом или рафалном палбом, какве су пушке углавном имали, како сте Ви то регистровали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па пушке су већином имали, сви аутоматске пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне аутоматске пушке?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте М70. Већином у случају кад сам ја то гледао било је појединачно пуцано, да би се десило, мислим, опет не могу да тврдим сто посто да би се десило рецимо ако неко није пао из тог једног метка, да би рецимо опалио два пута. Тако по моме неком сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али исто појединачно?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Појединачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само да Вас нешто питам, можда сам испустила кад сте причали. Рекли сте да дуго времена, цео живот да живите ту где живите, јел тако и да пуно људи познајете. Када сте дошли пред хангар рекли сте такође да сте видели доста људи и после тамо кад сте отишли на рупу. Ко су били ти људи, ако никог од њих не познајете, сем ових пар, јел сте рекли да није било војске, да није било полиције, ко су онда тих 50, 60 људи који сте рекли да су били? Да ли знате Ви? Да ли сте знали тада, да ли знате сада и да ли можете претпоставити?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Госпођо судија, то су сви били униформисани људи у униформама. Е сада било је ту свашта, неко нешто обуче и цивилно на себе било је и тога.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта мислите одакле су ти људи, јел су то људи из Вуковара, јел су територијалци, јел су добровољци, јел су мештани, ко је ту био ако кажете?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да су из Вуковара ја би их морао познати.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Управо зато Вас и питам 50, 60 људи је доста?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Вуковар ипак није велики град, а и ја сам, искрено да вам кажем био доста познат у граду. Познавали су ме сви.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А пошто сте и били у току рата, значи били сте активни, сретали сте се вероватно с тим униформама које су имали ти људи који су ту били, да ли можете одредити ко су ти људи по Вама?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Али ја у току рата, ја сам и рекао, ја сам свега 4 дана био у Вуковару.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, ко су ти људи чисто по униформама, распознају се претпостављам Ви већ то знате, ко су били уопште људи, одакле ти људи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја мислим да су то људи били са стране. Сад ту је било кажем у униформама рецимо из резервног састава, а било је рецимо и таквих неких униформи што бих ја рекао можда, за мене су ти који ја нисам познавао. То су за мене све добровољци, јел да вам кажем тако. То је за мене све тако испадне добровољци, које ја не познајем. Ја не могу сад да тврдим из ове јединице, оне јединица кад ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А људи који су били у Вуковару, који су из Вуковара ратовали за то време, да ли сте њих позвали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Познавао сам рецимо неке које сам видео на Велепромету и тако.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А тамо пред хангаром никог нисте препознали од свих тих толиких људи никог Ви нисте препознали сем

ових што сте сад рекли Топола, не знам и ових пар људи који су с Вама? Исто тако и на Грабову тамо кад сте били никога нисте могли препознати?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, ево ја сам вам рекао што сам рекао и то је тако било сигурно, јер стварно ја не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да нисте Ви из Вуковара ја бих потпуно то прихватили, али мало нелогично Ви сте ту, знате људе, учествујете у рату, долазите испред, пуно је људи и сад баш никог да не познајете, а кажете да скоро све знају или Вас знају?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Сад ћу вам нешто рећи. Ја сматрам да кад кажем из Вуковара ја то одмах сматрам и за ова околна села која су тамо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, то није проблем.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Сада ту постоји и један велики проблем, јер ту се спомињало, та неголовачка нека група, неки негословачки батаљон и малтене ти, ја сам не желим никог да вређам, сељак и шта ја знам, они су преузели опште малтене целу власт у Вуковару. С њима нико није могао да разговара.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, ја сам мислила чисто од ових људи из Вуковара?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: А знате због чега? Па управо због тога што су они били заслужни за нешто и осећали се заслужно за нешто па су могли тако да се понашају, разумете, а не само Вуковарчани или рецимо ови људи добровољци који су дошли са стране они су се вратили својим кућама.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, да Вас даље нешто питам. Рекли сте да је било жена, али сте рекли на овој другој страни? Кад сте ушли у хангар, да ли сте видели сем ове за које сте рекли да ли је било још нека жена која је била заробљена, да ли сте видели можда?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А кад сте, ако се можете сетити, пошто сте рекли да се од тог момента крајње кад се враћате са рупе више не сећате, да ли знате како је остала рупа, јел тако отворена са лешевима или је неко затрпао, прекрио, да ли се нешто десило с њом?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нико није затрпао. Ја сам задњи са рупе отишао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Зато Вас питам јел сте рекли да сте били последњи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Задњи сам отишао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Таква са свим лешевима скроз остала отворена?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: то је тако остало кад сам ја отишао, значи нас троје, четворо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Са свим оним насипима како сте нам испричали оним од земље?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: То је тако све остало.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ништа се ту није дирало?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте, тако је све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се Ви сећате тога, ја сам Вас управо то питао, али Ви рекосте да у том моменту Вам је пукао филм и да се првог следећег наредног тренутка сећате ситуације пред хангаром? Откуд знате шта се дешавало од момента кад је Вама пукао филм до освешћења?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Кад ми је пукао филм, то кад сам се вратио то с рупе, кад сам био тамо на рупи кад су ме терали да ли има живих, кад сам се вратио с те рупе, ја сам већ погледао овако, али више није било ни трактора, није било ништа од тих неких машина, спомиње се неки булдожер и шта ја знам. Није, у том тренутку не. Одједанпут, од тог тренутка ја више не знам ништа.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Остаје тако отворена? А само да Вас питам док Ви сте рекли да су се мењали људи у том стрељачком одреду, јел тако? Ко је на неки начин организовао то мењање уопште ко је организовао ко ће да пуца у ком моменту? Неко претпостављам да је морао ипак мало да се истиче, нисте самоиницијативно стајали и склањали се?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: По моме сећању и мишљењу овако како бих ја рекао, ја мислим да је било више задужених лица за то што сам рекао са леве стране што их је тако ређао каже станите овако, станите овако, јер нормално људи кад су излазили из приколице, они нису знали ни где треба ни шта.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не само заробљене, него мислим и људе који су пуцали, да ли је неко организовао па је рекао сад се Ви склоните, па дођите?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Слушајте сад ћу вам рећи онако по мом сећању исто колико се сећам наравно, они кад су стали рецимо таз стрељачки stroj кад је стајао, они су рекли. Био је ту неко ко је говорио, каже ево сад станите овако, прво је њима говорио станите овако и они кад су стали, е онда је речено овима који пуцају, е кажу сад ви пуцајте.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, а колико је било тих људи који су то говорили? Јел било више, јел је један то организовао или?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја мислим, по мом мишљењу за то време тих једно колико је било три, четири групе колико је било изашло док сам ја ту стајао, ја мислим да се двоје променило за то време.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Двоје људи који су организовали, да кажем наређивали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да тако је.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А ту двојицу, односно то двоје људи пошто кажете двоје, онда може бити, то су два мушкарца претпостављам, значи двојица су и њих исто не познајете, не знате ко је, не би их можда могли ни препознати и одакле би они? Јесу ли имали они какву униформу неку?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Можда да имам неке слике или тако нешто можда би се неког и сетио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесу ли имали некакву униформу на себи?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да, па сви су били у униформама.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Уобичајено као сви остали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Значи, није ми се чинило да су имали униформу рецимо као редовна војска. Не, него тако као ови што сам вам објашњавао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесу ли имали нешто на главама неке капе или шлемове, било шта?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам запажао верујте ми нисам знао да ће ми то бити толико битно да би то знао сада, да би знао сада све те детаље, стварно не могу да се сетим.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А сем тог пуцања како сте рекли из строја да ли је био још неки други начин да је неко некога убио на било који други начин. Да је неко издвојио некога, знате, чули сте већ шта се причало на било који други начин сем тога, за време док сте ви ту?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам то приметио нисам то приметио. Чак и оно што је сведок сарадник број 2 изјавио да сам ја тамо седео поред господина Шошића тамо ја човека нити знам нити. Нисам ни био био тамо нисам видео такав догађај уопште. И он је одмах рекао да сам ја био тамо негде на почетку шта ја знам, уопште нисам био заклео сам се у своје најмилије. Нисам ни био тамо у то време. Дошао сам мркла ноћ је била кад сам дошао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е само да Вас још нешто питам. Када сте се вратили рекли сте да није нико стрељан испред хангара, јел тако, да Ви нисте бар присуствовали томе? Да ли сте евентуално ту видели можда неку рупу или неко ископавање да је ту нешто ископано било? У близини, не мислим директно испред? Негде у близини ту околу где сте се вратили на тај део, уколико се тога сећате јер кажете у том моменту вам је прорадило сећање. Јел тако? Да ли сте евентуално ту видели да је нешто свеже ископана земља или слично?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да је негде нештовирило мислим неуобичајено?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам видео али сам само чуо касније. Нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ништа тако значи ту није било?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Чуо сам да су ти убијени касније на крају ту шта ја знам испред хангара негде. Да је ту била нека рупа са том муницијом шта је већ служило, оруђе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И Ви сад ту боравите још неко време, јер тако кад сте се вратили, рекли сте док нисте нашли начин? Кад Ви одлазите јел остаје још неко ту испред хангара?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Остаје, остало их је једно 3о сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта су радили они ту?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Откуд знам. Ја сам отишао не знам шта су радили.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, мислим у моменту кад Ви одлазите, стоје, улазе у хангар, излазе, нешто, певају, свађају се шта раде?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Неки су улазили у хангар по моме онако сада, гледали су ту и тамо који су били уза зид стајали. И тако. По моме. То је можда мени трајало неких пар минута сам ту још можда провео ту на самим вратима и онда сам отишао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И више Ви немате никакво сазнање? Ви одлазите, више се не враћате, ништа не знате о томе док нисте.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ништа, ништа, ништа, тек накнадно нешто тако чујем да сам чуо да су ти убијени који су били.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А кад сте сазнали евентуално ко би то могао да убије или тако, јел сте сазнали кроз неку причу у граду или не, ваше сазнање или како сте чули?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па чујте, било је свакојаких прича. Било је и непроверених прича, било је и оваквих и онаквих и свега је ту било. С тиме да је

наравно они кад су остали који су остали, ја сам чуо причу, нормално да се слаже прича. Убијени су ту људи, чуо сам да су побијени ти који су остали њих ту једно 10-так.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Мислим да ли сте то чули кад су, ко је побио те људе, тако у том смислу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Чујте ја не знам то по именима, али само кажем ти који су остали. Ја кажем кога, ја кад сам отишао осто је тај Топола, остала је та Драгица кад сам ја отишао. Остао је тај један тај црни што сам рекао тај, он је исто тај неки који је остао тамо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е сад само још једно питање, не знам да ли сте можда чак и рекли. Овде присутне окривљене јел Ви познајете од раније од времена када сте тамо живели, од времена рата или сте их упознали тек сада када сте заједно у предмету.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Познајем од прије рата познајем Каменог, познајем Мирољуба, познајем Станка, познајем, ко је још из Вуковара овде. Рекао сам за Маџарца да сам га знао из виђења после рата, њега сам знао, упознали смо се, јел тако, мислим да сам му чак и у сватовима био, не знам тачно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли сте њих виђали за тих пар дана док је био рат да кажем? Да ли сте их виђали ту?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Видео сам Каменог. Код њега сам дошао као што сам и рекао

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да то сте рекли а за ове остале?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да видео сам Мирољуба тај мислим да је био 17-ти. Мисим да је био 17-ти. Био је рањен Мирољуб ту код Текстилене школе сам га видео. Њега сам видео. Станка да ли сам уопште видео негде или нисам не могу да се сетим верујте. Не могу да тврдим ни да јесам ни да нисам, али стварно не могу да се сетим да сам њега било где и видео. Видио сам га после тога шта ја знам кад је била та плата и тако то.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И никога од њих Ви не виђате ту, те вечери, било где није битно да ли, него да ли уопште да ли виђате некога.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Господина Перића никад у животу нисам видео.Ето. Човак каже да је из Вуковара.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не па ја Вас зато питам пошто кажете да знате доста људи.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Мићу Војновића њега сам само једанпут видео и то ја мислим да је то био 95-96, јел долазио је код Бакића. Бакић је ту имао неки киоск – локал крај мога.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А остале окривљене који су су дошли из других градова, пре овог догађаја да ли сте видели не знам Шошића па још пар људи који су ту били?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, никад Шошића овога господина у животу своме га нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Није битно он, било кога мислим од њих.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, господина Милојевића сам упознао то кад сам дошао код Каменог. Он је водио ту као акцију, наводно акција то кад смо ишли доле

да водимо те цивиле и то, њега сам упознао. Упознао сам Џоа, покојног Ваљаревића. Знао сам неког Проку из Лесковца.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не само сам Вас питала сад у односу на оптужене и никога од њих тог дана уопште не виђате не мислим директно на Овчари? Да ли их уопште виђате у току тог дана било где у Вуковару?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, не, само то кад сам учествовао кажем, кад сам ишао у ту акцију то је било 15.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, не, директно на овај датум Вас питам. Да листе некога видели тог дана уопште било где у Вуковару на било ком месту? Не значи само овде директно у хангару?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, не, не. Само после ослобођења и после тога свега, тих догађаја виђао сам господина Катића кад је била овај, за Бадње вече па је ишао човек да донесе рибу за нас све тамо па је поделио у «Велепромету» свима је делио рибу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, не не интересује ме. Само још да Вас још нешто питам. Док сте били испред хангара пошто кажете да сте улазили и тако све се то дешавало пак то траје неко време. Да ли у том моменту се неко истицао у смислу било какве организације? Не само тамо на рупи где смо рекли, да сте рекли отприлике одређивали, него да ли је ту неко на неки начин одређивао ко ће шта да ради, да стоји, да изађе да уђу ти што су стајали испред, јел их неко одредио, јел било неке организације или је то тако све ишло.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па ја сам вам већ рекао то. Мени се чини да је то све било некако организовано. Јер то се све већ знало отприлике ко шта ради.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро то сте већ рекли. Али кажете организовано било. Мислим да ли сте видели особу која је давала одређена наређења, ви ће те изаћи тамо, ви ће те сести тамо, мислим разумете у том смислу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Мени је то, ја сам рекао то је мени дјеловало баш као да је баш оно како бих рекао организовано. Јесте организовано.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да свако има своју улогу то хоћете да кажете? Да је тоунапред одређена улога?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Е, тако, хвала Вам што сте ме исправили. Тако свако је имао неку своју улогу. Јесте, свако је имао неку своју улогу у том смислу.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесу ли се те улоге, ти људи са улогама видели, јел сте видели те људе који су отприлике то обављају.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па, ја сам рекао шта сам видео, кога сам видео, али кад ја сад не знам како се зове ко. Ја јесам видео то, рекао сам и то кад сам дошао и кад сам видео господина Латиновића и то и кад сам видео рецимо господина Џонија и Мирка Војновића. Шта од тих, које познајем, а ови који су улазили и тако и то што сам рекао да је било организовано, то малтене они су се већ ухотали па кажем било је лешева у рупи. Значи претходно су већ водили те неке које су стрелјали па су они вероватно то имали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Док сте овде још код хангара. То сам Вас већ питала за тамо кад смо већ на терену. Него директно код хангара мислила сам у смислу те неке организације, пре него што су ту опште кренули. Добро сад сте то рекли, али не знате ко је? Значи било је људи који су руководили тим? Није то било хаотично.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не не, не знам стварно. Мислим ја бих волео ако имате неке фотографије и шта ја знам, ја бих волео да погледам, па можда бих се некога и сетио па бих рекао тај је, можда не бих знао по имену па бих можда рекао ко је тај.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па не знам сад после толико времена.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не реко можда имате, овде Суд можда поседујете неке фотографије из Хага шта ја знам како то већ иде.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Каже тамо је била нека земља, неки други стров објашњавао је, дал, као неки грудобран. Интересује ме да ли је била та земља свежа или је била већ како бих рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да каква је Ваша представа о томе? Разумели сте питање? Да ли је то свеже ископано по тој земљи, или је то нешто од раније било.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, од раније, од раније је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему бисте то закључили?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Утабана је била земља онако како бих рекао тврдо је било. Тврдо је тло било. И онде напред и овде са стране, колико сам видео, јел да је било мислим по мом мишљењу онако да је то било мекано они који би стали ту са стране они би пропадали рецимо кроз то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А људи су стајали на тој земљи на тим насипима земље људи су?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте јесте људи су стајали и са једне и са друге стране .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи су стајали и по томе

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти људи тих 40-50 људи колико их је билокад сте Ви дошли они су и на томе стајали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте и на томе су стајали. Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте и по томе закључили да то није меко и нису упали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: А и газио сам ту и кажем и кад сам ишао и кад сам у ту рупу стао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Каже да се возио у неком аутомобулу да је ишао према Овчари па да се вратио назад тамо па га неки Бекчић тамо, па се опет вратио на Очару да су га пропустили, па ме интересује ко је возио и које још био с њим у колима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је то да не зна ко су ти људи.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не знам. Ја бих волио да знам.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Када је видео тај хангар тамо, да ли је са стране врата од хангара било неких ствари личних неких , неке гардеробе, накита, докумената итд?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Није било часни суде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа такво нисте видели?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ништа од тог није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту поред врата на улазу, било унутра, било напољу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ништа, ништа, ништа од тога није било кад сам ја дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Добро. Он је овде неколико пута употребио све је то организовано, све је то организовано. А на основу чега то закључује? Да је баш све организовано?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад је питан и ја сам га питао. То су његови утисци с обзиром на то како то функционише, а да не може никог посебно да издвоји да је сад неко одређивао, наређивао, командовао итд.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Све је значи организовано, а не зна како је организовано?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па како бих знао, ко сам ја да знам. Ко сам ја у том свему да бих ја знао ко је то урадио. Ја сам се ту само.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Па не, откуда њему утисак да је организовано?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па по томе сам закључио.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: По чему?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па видим да је већ све уходано, јер кад сам дошао на рупу видео сам те лешеве и кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад је то, сад је то колега понављао на питања колегинице.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Рекао је и раније, па добро. Добро. Нисам баш добро чуо а мислим да је то рекао које оружје су располагали ти људи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо га.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Рекао је, аутомаска пушка.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Рекао сам аутомаска пушка.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Моменат само. Кажите колега?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Опростите Председниче већа тражим реч, сматрам да нема услога да госпођа Кандић испитује овог окривљеног. Имајући у виду, ако је тачна чињеница да је била привилегована посета, односно посета у притвору, односно у Окружном затвору учињена од стране Кандић, госпође Кандић овде окривљеном, онда ја то сматрам да је ипак била привилегована посета пре него што нам је он данас изнео ову одбрану која се нећу рећи разликује од одбране коју је он дао у марту прошле године али износи неке нове детаље. Сматрам да управо због тога њихови интереси су потпуно различити, имајући у виду да госпођа Кандић заступа интересе оштећених. Право је окривљеног какву ће одбрану изнети али сматрам да ту привилеговану посету ако је она, ако је разговор вођен о предмету онда она уопште није могла ући у круг лица која су могла обавити ту посету, али да не улазим у то. И не могу једноставно нагађати, мислим да би било због интереса окривљених пре свега мада је то пре свега право господина Вукотића и окривљеног, али мислим да би требало забранити госпођи Кандић данас да поставља питања окривљеном управо из разлога те посете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, разумели смо. Оптужени је у значајној мери власник својих ствари и својих понашања. Као такав он је тражио да му се омогући да га уколико то жели посети пуномоћник оштећених Наташа Кандић. Ја сам то одобрио. То је његово тражење након консултације са његовим браниоцем, дакле једна обострана жеља. И ја сам то као председник Већа који о тим стварима одлучује и ја сам то одобрио. Ја не видим ни једног разлога због чега данас пуномоћник оштећених не би могао да му поставља питање, иако је претходно, о чему су они тамо разговарали то је њихова ствар.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: О деци мојој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: О мојој деци смо причали .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његово је право да, сад ускрати одговоре итд. али да ја забраним из тих разлога, да ја забраним пуномоћнику да поставља питања окривљеном. Нећу. Нећу, не видим да су то довољно важни разлози да би се ускратило постављање питања.

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Ја бих само једну реченицу знате нећу да улазим у спор између колеге Петрушића и госпође Кандић али поуздано знам да је та посета уследила искључиво везано за породичне односе мога клијента. И права наравно, која он има везано опет за породицу и децу. Знате, познато је то и Вама да у последње време њега и супругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се мене тиче, што се мене тиче.

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Не, не то сам хтео само да објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се мене тиче могао је да прича и шире о својим активностима том приликом. Зашто да не. То је његово право, а да то исто ускрати овде у судници .

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Молим вас само да кажем само још ово. И сте стране гледано, не може бити ускраћен његов одговор знате, на то питање јер он се брани, и ако он не жели да одговори, он то може сам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тако је. Па наравно?

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Тако да молим да о томе имате рачуна, водите рачуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, апсолутно то је његово право па ево сад сам рекао, његово је право да ли ће да одговори на питање или неће. Добро изволите госпођо Кандић?

НАТАША КАНДИЋ: Хтела сам да питам сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптуженог.

НАТАША КАНДИЋ: Оптуженог, да. Да ли зна ко је, ко је Зоран Стаматовић?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па, видео сам га овде у судници, али не знам. Видео сам га само ту у судници али човека не знам стварно никад у животу нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније само да Вас чују, слабо Вас чујемо.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Видео сам га овде у судници то је онај водник јелте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Шта ли је већ био. Не, не, не знам га од прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли га је.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Мада сам га покушао везати са неком особом али није то он.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли га је видео на Овчари.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам га видео. Нисам.

НАТАША КАНДИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да овде је било више питања у том неокм смислу али ја сам сматрао да је он одговорио на та питања чињеницом што је рекао. Видео сам Мирка Војновића Ћапало, видео сам сведока сарадника број 2 и видео сам. Кога је још рекао? Никога другог ја тамо нисам видео кога знам. И онда сва ова питања ван круга то троје људи су сувишна зато што је практично већ одговорио на то.

НАТАША КАНДИЋ: Замолила бих такође да питате оптуженог да ли се сећа ко га је од Хрвата из Вуковара видео на Овчари и тамо на јами? Да ли се сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од заробљених?

НАТАША КАНДИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од заробљених? Од заробљених?

НАТАША КАНДИЋ: Да да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то сам ја питао, па је наводио имена тачно и околности под којима је видео и Грејзу итд.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да да, рекао сам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Више људи он је ту навео.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да, којих се сећам рекао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имао је прилике да се упозна и са списком. Има списак, има копију списка, има списак онај списак несталих, који се воде као нестали, комплетно тај списак је он проучио тако да нам је бар рекао , онда се сетио да је видио и навео је људе које је видео.

НАТАША КАНДИЋ: И да ли можда зна за постојање неке друге масовне гробнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да зашто да не?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па не бих могао да одговорим на то. Мислим сад могу само опет да нагађам, јел овај, то као где су ти аутобуси одвајани, причало се неке приче да у селу Негославцима постоји још нека гробница у том смислу сад мени је то непознато ја не могу да тврдим оно што нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви лично не знате?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Знам једном приликом ти из Негославца кад су хапсили једног мог друга као наводно им је украо неки ауто, па су дошли по њега па је он рекао да је он у то време био да му ја будем сведок да смо били заједно ја се нисам сетио они су дошли ноћу по мене њих 15 па су ме одвели тамо код стадиона у Негославце. Почели су пуцати околу лево десно, овај је мислио да су мене убили ја сам мислио да су њега убили, па сам онда чуо да је ту негде у тој близини тамо код тог стадиона да су те убијали тамо негде. Тај неки аутобус који фали тај шести шта ја знам које су одвајали. Колико је то истина ја не знам. Ја нисам видео. Ето то је моје неко сазнање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да , добро.

НАТАША КАНДИЋ: И последње. Да ли је сведок под неким притиском, оптужени извињавам се, претњама и да ли је због тога данас био обазрив у изношењу имена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим да је он одговорио. Практично да је он на то питање одговорио кад нам је објашњавао разлоге због чега је променио своју одбрану данас у односу на све оно раније. Каже то га тишти 15 година, притиска итд. Можемо Вас наравно питати, мада би то?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па слушајте од како сам, у притвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мада би ја то морао на неки начин и знати, али никад се не зна како све то у тим затворима, притворима функционише. Да ли Вам је ко за ово време како сте овде док сте у притвору, да ли Вам је ко на било који начин претио или?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ништа од тога није било господине председниче што се тиче директне претње. То је све индиректно. То је све ишло преко моје породице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је ко и како индиректно претио реците то?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је ко и како индиректно претио?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па видите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко и како?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Слушајте то је све ишло преко моје породице. Преко моје жене, преко моје деце. Ето зато их и не видим годину дана. Децу нисам видео годину дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад скоро нешто? Ваша супруга?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не мислим то је и скоро је нешта, мислим много, је многи су утицали на овај цео поступак. Не само што се мене тиче. Стизале су различите претње у поштанска сандучета и тако. Било је свега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, написмено, писмено?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па било је и тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, то је била Ваша супруга.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па и она ми је говорила још кад смо били наводно у добрим односима док је нису тамо искварили, док тај, тамо није све урадио тамо у Новом Саду тај господин Димитријевић што ми је све то и сместио на фин и културан начин. Што се представљао увек да је неки бизнисмен, сачекавајући моју жену и децу кад ми долазе у посету. Много, много тога се десило. Биле су ствари измакле контроли скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците господине Атанасијевићу какве су то претње? Да ли имате неку представу сазнање од Ваше супруге или на било који други начин, дакле, какве су то претње и од кога су упућене? Шта се то од Вас тражи? Како Вам се прети, каквим злом?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Господине судија, часни суде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквим злом Вам се прети, јели?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Упућене су од оних људи који су на слободи а криви су за ово зашта смо ми овде. Од многих. Од многих који се шетају лепо на слободи. Па пошто знају да смо ми овде, па да не би било да се не спомене опет неко ново име и тако у том смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате именом и презименом, рецимо?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па то онда као да сам и рекао ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко би Вам упутио такву претњу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не могу тако да кажем, онда би то испало као да сам и рекао ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то је Ваше право. Ја сам у обавези да Вас питам а Ваше право да не кажете.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не могу да кажем из страха. Из страха не смем да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Колега Вукотић? Извињавам се, извињавам се. Колега Баровић још је желео. Схватио сам да пуномоћници немају више питања.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: У једном тренутку сте рекли да Вам нису дозвољавали да изађете из хангара. Да ли можете да се сетите ко су ти који Вам не дозвољавају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питао сам га ја то. Не зна ко су ти људи.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не знам ко су ти .

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Не знате, а да ли знате које њима управљао ту у хангару. Да ли можда тог знате.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не знам не могу да одговоримна то. Ја сам одговорио малтене на то питање. Мислим, све је то некако било повезано. По моме.

АДВ. БАРОВИЋ: Па имам још једно питање. Споменули сте да сте тражили Чупића.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то је његова одбрана.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Ви сте знали од раније Чупића?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесте одрасли смо заједно. Без обзира што је он старији од мене, живели смо у истом дворишту у Иве Лоле Бираба 24.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Можете ли нам нешто рећи о томе због чега сте Ви баш њега тражили?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Зато што смо добри пријатељи и једино кога је он посећивао и кога је он имао од пријатеља имао је само мене и мог брата. И долазио је стално. Били смо кућни пријатељи. Чак и кришом да његова жена не зна, далазио је код нас и тако. Долазио је и био је врло сретан човек када је добио сина у 36. години. Гурао је то дете пограду да сви виде да је он постао отац и тако. Дуго није имао деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ког, ког само Чупића.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Чупић Станоја. Иначе је конобар, целог живота. Знао му и родитеље, знао чика Бошка, његовог оца и мајку Веселинку, брата Перу. Има батуну у Њемачкој, снаја Кетика. Знао их све. Нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У моменту када сте Ви дошли у хангар тражили сте га рекли сте у неколико наврата сте га позивали и тако. Нико Вам се није јавио. Нисте га тамо видели?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Зато сам први пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте га пронашли на списку, на овом списку идентификованих.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јесам. И после тога сам чуо једном приликом дуго сам се распитивао баш ме је интересовало за њега како је и шта је прошао. Чуо сам да је био на Овчари прије него што ћу добити сву ову документацију. Чуо сам, разговарало се тако у граду, по кафићима и тако причао сам. Једном приликом ми је један Чоп из Негославаца рекао. То је тај мислим тај Булдолижевић, Булдожовић, спомињао га је Јовица Кресовић. Једном приликом ми је он рекао да је он видео Чупуру на Овчари. Ја сам га питао па шта се десило са Чупом. Па као наводно Чупо му се обратио и рекао му па Чо па ти знаш каже да сам ја Србин, ово оно, као па што, што сам ја овде. Јеби га каже Чупо као у том смислу. Тако ми је само рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Браниоче?

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Хвала. Кад је реч о овим претњама господине председнице које су уследиле после догађаја ових вуковарских, мене занима да ли и данас његова породица или пак он лично да ли су присутне претње према њима? Да ли су и данас присутне претње према њима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли те претње, рекосте добијате и данас у последње време, у задње време? Било Ви, било ваша породица?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па ја од како сам у затвору имам неке информације и тако то мада доста сам изолован овде. Брата су ми сломили, тукли су га. Он не прича не сме ни да прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брата вашег?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јер су му рекли да ће га убити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове Ваш брат?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Хусних Мишел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мишел? То је Мишел кога сте Ви извукли из аутобуса? Где живи он?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Тако је. Он живи у Борову. Тукли су га. Запретили су му да не сме да дође да сведочи овде и тако. Мада и ово што сам сада рекао излажем га опет опасностима. Знао. Знао да је тако било. Исто тако ја верујем да би моја супруга дошла и прије. Без обзира, нисмо се ми свађалио господине председнице. Ја

сам тој жени помогао пуно у животу. Ето хвала богу имам децу с њом. Ето годину дана нисам видео децу. Долазила ми је она.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни ваша супруга није долазила код вас у посету у последњих годину дана?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не . Не. 30. новембра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како онда сазнајете за неке претње које су упућене вашој породици?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Како сазнајем. Па рећи ћу вам. Па већином се у затвору сви сналазе свако на свој начин како уме и зна. С неким сте увек у соби па кажете кад имаш посету ајде реци тамо па даш рецимо адресу некеме и телефон некеме које знаш. То тако иде, функционише у затвору. Како би ја знао да није то тако. Онда овај јави телефоном. Следећа посета дође, еј чуј таква и таква ствар и тако ја добијам информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Да ли може да каже какав је карактер тих претњи које су упућене његовој породици? Значи, малолетној деци и супрузи? А да вам одмах кажем ја такође имам проблема те врсте. Врло често ме позивају непозната лица са телефона 024, 022, 023.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Војводина, Сомбор, Суботица.

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Јесте, из Војводине. Тако да ја доводим у везу то са мојом одбаном господина Хусника. Хоћу то на неки начин и да кажем да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су и Вама те претње, да ли су Вама упућене неке конкретне претње или само тако позиви који се прекидају?

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Некад позиви, некад знате овај, а које ја ни на који други начин не могу да схватим него као претњу. Знате. И то више пута, знате у току дана, се то чини. Што хоћу да кажем да мој клијент, ја му верујем да кад је реч о овим претњама и о свему да он говори сушту истину. Знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте шта Вас је питао? Какав је карактер тих претњи, шта суштински, то сам Вас и ја питао. Како вам се то прети.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Суштински господине председниче довољно је само то што их не видим толико дуго.

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Не не, али има ту и других ствари.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Има ту и много других ствари. Не смем да кажем. Бојим се шта да вам кажем. Бојим се не смем да кажем. И овако сам већ сада опет изложио брата у опасности због овога а и децу нисам видео и не смем да кажем.

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Ја наравно нисам могао сад у улози .

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Рекао сам своје што сам имао своје где сам крив, шта сам крив и тако то.

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Само моменат господине Хусник, Атанасијевићу. Ја нисам у улози сведока, али вам могу рећи да ми је то рекла и супруга господина Атанасијевића. Да је нон-стоп неко позива, прети и узнемирава. Она ми је лично рекла. Знате. Ако верујете на реч. Тако да врло озбиљно треба схватити то све што се њему дешавало и током тих догађаја и после догађаја и ја сам склон опет кажем да му то у потпуности верујем. Добро, имам само још једно питање или два. Да ли господине Атанасијевићу сте знали од раније овог Тополу и да ли уопште знате о његовим активностима у то време и после.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па рекао сам то и кад сам био у «Велепромету» то кад сам хтео, ту кад је био тај Бекић и шта ја знам, кад сам уводио те људе унутра како је он редом говорио уводи једног по једног унутра. Онда је он тамо пописивао и

шта ја знам и ми смо ту неко како би реко уза зид стајао је тај Факир како сам рекао, разумете. Разговарао сам са тим момком са Сугом тим Лаћарац, разговарао сам са њим, питао сам га, рекао сам му Суго шта ти је то требало и тако утом смислу и овај је чуо разговор и одмах је пришао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви га од тада знате? Не знате га од раније?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Тополу .

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате га од раније?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не не, само од тог тренутка га знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он био да ли знате, ево Ви сте били рекосте код Ланчужанина. Да ли знате где је он био у том неком формацијском смислу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не не, знам господине председниче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којој јединици?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније, да ли сте га касније сретали.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не не, после Овчаре то кад сам био горе никако га више нисам видео. Не никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чулишта шта за њега? Шта се са њим десило?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не знам, да је ишао негде даље на ратишта по Босни и тако то само знам и друго ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Још само једно питање ако могу господине председниче. Мене занима, и ако може то да објасни господин Атанасијевић шта се заправо дешавало са његовом породицом у то време у Вуковару, тачније са његовом мајком и његовим другим братом? Ако може то да објасни? Он је нешто у свом исказу напоменуо да су они у то време се ту налазили и тако? Може ли нешто ближе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За ово време док је тамо практично био рат, док су била борбена дејства? У том смислу?

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Да до догађаја тог.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја кад сам кренуо из Борова Села, то сам заборавио да кажем. У ствари нисам заборавио да кажем, него мислио сам да вам то неће бити интересантно. Мени је и мајка била остала у Вуковару. Она је била јако болесна и једно годину дана пред сам рат тај, отишла је у тај старачки дом за старе, мада она није била толико стара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Вуковару?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: У Вуковару. Тај дом се налазио горе на Митници где су као ту биле оружане снаге. Она се нашла на Митници, а ја то нисам знао. Сад кад је дошло до тог рата ја сам причао са овим и са оним, био сам у Борову Селу и кад сам долазио, ишао сам и тамо нађем млађег брата и мајку. Ја кад сам дошао, кад сам нашао брата, ја сам онда тек се распитивао где нам је мама, шта је било горе с њом и ово и оно и онда ми је он рекао, причао ми је наводно да је кад је било бомбардовање авиона у Вуковару да су те из старачког дома пребацили негде код Љесковице код Пожеге, с тим да би после тог одређеног времена, значи после тих свих дешавања, значи 1992. ја сам у сваком смислу покушао да ступим у контакт са мајком, да нађем мајку и онда преко УНХЦР-а ја сам нешто покушавао и имао сам неког пријатеља у Винковцима који је долазио из Вуковара. У ствари он је Србин, али се борио на хрватској страни, али је смео доћи у Вуковар. Онда сам с њиме разговарао и рекао сам чуј знаш шта, ово и оно, како би могао доћи до маме. Каже ради нашег старог

пријатељства, каже, ајде нема проблема ево ја ћу ти омогућити каже да одемо заједно пошто је он био тамо остао. И на крају крајева, нисам отишао с њиме, једноставно почело је то из УМПРОФОР-а су проверили тамо наводно мајка ми је умрла, али из почетка ту су биле још неке баке од мојих пријатеља све жене Српкиње које су биле наводно. Наводно све Српкиње и као дошао је ред на моју маму, наводно је умрла, мада ја мислим да то није тако због тога што су они чули да сам се ја борио на оној страни и да је то тако било добио сам неку информацију. Мислим да ми је мајка убијена и исто имао сам старијег брата. Најстарији брат он је 50. годиште, 1971. године је био у војсци, 1971. је изашао. Отишао је на привремени рад у Француску. Његов отац је иначе Хрват исто, отишао је на привремени рад, дошао је тамо, био је годину дана и то тамо негде 1981. године кад је била та Матица Хрватска и шта ја знам, а његов тај стриц он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него у ово време, о овим дешавањима? У јесен 1991. где је он?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Брат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мишел је?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Мишел је у Вуковару, а брат овај од 1971. он је у болници у Поповаћи. То хоћу да кажем 1971. претукли су га у Француској јел није хтео да уђе у усташку организацију због тога што нам је мајка Српкиња и онда су га претукли, био је 16 дана на улици гладан и стигао је телеграм од француске полиције и моја је мајка ишла и овај други брат што је у Аустралији, пошто нас има 4 брата отишли су по њега тамо и брат је полудео и никад није изашао из болнице. 25 година је провео у душевној болници.

АДВ. ВУКОТИЋ ВОЈИСЛАВ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још питања?

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Ја бих да га питате нешто за ову јединицу «Лева суподерица», с обзиром на онако како је конципирана и оптужница. Рекао нам је да је дошао, ако сам добро схватио 15. новембра у јединицу и да му је наређено да иде у ту јединицу. Споменуо је и једну акцију у којој је учествовао, а да га питате да ли је у још којој акцији учествовао по овој јединици, рецимо чији је носилац била управо јединица и њен командант Ланчужанин Милан?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам. Само сам то био једанпут и то рекли су нам да идемо да вадимо те цивиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вадите цивиле из подрума, ако је то, па сте рекли и ако је то акција?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: То је била акција. Ја морам нешто да напоменем господине председниче. Ја у Хрватској имам преко 30 браће и сестара. Ја никаквог разлога нисам имао нешто да починим у овом смислу. Имам исто, то је са очеве стране. Имам 11 браће и сестара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Јеврићу, ко Вас мења? Шта смо рекли? Вукотић? Добро.

Констатује се да је у 13,20 претрес напустио бранилац адв. Јеврић и уз сагласност опт. Перића замењиваће га до краја данашњег претреса бранилац адв. Вукотић.

Добро, разумели смо. Изволите колега Штрац.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: По чијем наређењу је одлазио у Велепромет, у касарну и на Овчару 18, 19. и 20. новембра?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја схватио да је то било по нечијем наређењу.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Управо то и тражим да каже. Јели или није? Ако није по наређењу јел то била његова сопствена одлука?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам добио наређење ни од кога.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Да ли су они људи с којима је отишао на Овчару били припадници јединице Лева Суподерица?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, кад их не познајем, онда значи нисам, вероватно. Не могу да тврдим да јесам или нисам, али ја их не познајем. Ја не могу сад да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Ви сте рекли да су то неки људи које не знате?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Сад коме они припадају, ја не знам.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Да ли је неко у хангару или на рупи у његовом присуству спомињао припаднике Лева суподерице?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам чуо.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Да ли је неко док је оптужени боравио у хангару, на Овчари или на рупи спомињао припаднике јединице Лева суподерица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду дозволићу ово питање, мада суштински?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисам тако што чуо да бих могао да одговорим на то питање. Нисам чуо.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: До када је, ако зна формално, постојала јединица Лева суподерица?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па сада по моме неком схватању ја ћу вам рећи овако. Ми кад смо били војници, и сад одслужите војни рок и идете кући, ви сте још 24 сата војник док се не пријавите у војни одсек и то. Управо то желим да кажем. Ако је рат завршен 18.11. ја ако сам спадао код господина Ланчужанина у тој јединици, ја сматрам да након 24 сата, након 48 сати, без обзира, ја више нисам ничији војник. Ако је рецимо било пуштање, нпр. у подне у 12 сати, значи ја сам могао бити његов војник само до 12 сати 20-ог новембра. Више никаквих додирних тачака ја немам ни са овом групом ни са територијалном одбраном. Ни са ким немам ја никакве везе. Никаквих додирних тачака, нити смо пријатељи, нити смо ово или оно. Апсолутно немам с никим ништа.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Још једно питање. Када је задњи пут видео Ланчужанина прије догађаја на Овчари, нормално?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Прије него на Овчари?

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Прије овог догађаја?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Видео сам га само тај 15. кад је био, то кад се ишло као у акцију. После тога га ја нисам видео.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: А Кинеза задњи пут кад сте видели? Прије Овчаре можда?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Кинеза ја мислим да сам видео 17-ог.

АДВ. ШТРБАЦ САВО: Хвала, ја немам више питања.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: 17. сам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко нешто да пита оптуженог? Ђанковић?

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Ја немам шта да питам једино да коментаришем ако имам право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, наравно.

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Оптужени је погодио и место и време кад ме је тамо видео. Међутим, постоји једна ствар с којом се ја са њим не могу сложити никако, а то је да је у хангару било, колико је он рекао 60-70 заробљеника. Онога момента када сам ја напустио хангар, сви заробљеници су били у хангару. Начин на који сам ја напустио хангар чак знају и хашки истражитељи зашто сам и како сам напустио

хангар. То чак и они знају, то стоји у неким видео материјалима. Што се тиче господина Атанасијевића мени је драго, мени је веома драго што се он пријавио да допуни своју изјаву и на овакав начин изнесе оно што је учинио па бих с тиме молио све оне који себе сматрају на било који начин одговорним да изађу и да кажу оно што јесте, јел да ће у супротном страдати невини људи. Ето толико од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо ово коментарисање. Чули сте шта каже оптужени.

ОКР. ЂАНКОВИЋ МИРОСЛАВ: Могу ли још само нешто да кажем. Што се тиче ове фотографије где сте Ви питали за један лик са личком капом. Нисам само ја носио личку капу. Сетићете се кад сам и сведока сарадника број 1 питао да ли се сећа да ли је још неко носио такву личку капу, он је одговорио именом и презименом, тако да нисам ја једини који је то носио. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, Ви нисте на фотографији, јел тако? Добро, не значи то ништа. Фотографија ко фотографија. Прво је тражио реч господин Милојевић чини ми се па потом Златар. Немојте само да га питате господине Милојевићу, да ли је Вас видео тамо, јел сам га питао ја?

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Хтео сам да га питам док је он био на рупи и Бора је тамо, потврдио да је био Бора Латиновић, да ли је Бора одлазио са рупе док је он био тамо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милојевићу, ако сте пратили шта је он говорио и шта смо га ми питали, он Бору Латиновића региструје једино по гласу. Значи, он га уопште ниједног тренутка није видео, бар негира да га је видео. Само га је погласу, учинило му се да је то његов глас. Све друго везано за Бору Латиновића у том смислу је беспредметно.

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: У једном тренутку је рекао да је он остао задњи на рупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међу задњима, да.

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Међу задњима. Да ли је међу тим задњима на рупи био Бора Латиновић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет исто, господине Милојевићу.

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Навео је да је тамо било два аутомобила на рупи. Да ли може да се сети која су то два аутомобила марке?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не могу, јер ја сам изашао из приколица, а фарови су рецимо од тамо ишла. Видео сам само по фаровима да има два аутомобила. Значи по позицијама. По томе сам закључио да има два аутомобила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су аутомобили, то не бисте могли да опеределите? Да ли су какви аутомобили дошли са вама са тим трактором?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не знам. Ја сам вам описао начин како сам ја ушао у тај трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ушли сте затворени у ово и нисте могли да региструјете да неко иде у пратњи било испред, било иза?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Само кад сам ушао унутра, рекао сам, онај ко је везао, да је неко завезао ону цираду кад сам ја ушао унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти аутомобили су већ били ту кад сте Ви изашли из приколице?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да.

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Тврди да није видео багер тамо на рупи уопште. У колико сати отприлике се он повукао са рупе? Да ли је видео закопавање лешева?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питан је у том смислу, а боље рећи овако. Колико сте се задржали кад сте се вратили тамо до хангара? Колико сте се задржали ту код хангара?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па можда шта ја знам, 10-ак минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И вратили сте се назад за Вуковар? 10-ак минута? Добро.

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Имао бих један коментар само што се тиче њега. Он је био код нас у јединици и познато је да је имао проблема тих о којима он говори. Проблеми су се односили баш на томе што су провоцирали њега, његовог брата као усташе. Лично сам ја једанпут присуствовао тим ситуацијама кад су говорили што не побише ове усташе тамо, тако да је истина да је имао много оптерећења. Једанпут ми се чак и жалио на то кад је дошао код нас у акцију. То знам да су га провоцирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саборци, да су га саборци из јединице у том смислу провоцирали?

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Не чујем Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су га саборци из јединице у том смислу провоцирали?

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Не из јединице, већ уопште грађани кад смо се кретали на територији која је била безбедна. Дешавало се да питају каже ко је пустио ове усташе, примера ради да буде, тако да знам да је имао тих проблема на неки начин. Само још ово да кажем, за Горана Ваљаревића, ако могу сад пошто сам ту. Његова супруга поседује сва документа и која се налазе, која су тражена овде са ВМА или са Клиничког центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Клиничког центра смо тражили чисто да видимо кад је заиста ту збринут.

ОПТ. МИЛОЈЕВИЋ ПРЕДРАГ: Његова супруга поседује документа, па може преко ње да се ступи у контакт да се установи да ли је Горан Ваљаревић био, где је био и како је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господин Златар?

ОКР. ЗЛАТАР ВУЈО: Ја бих само једно питање пошто је Ико набрајао већ кога све познаје од пре рата. Ико да ли ти мене знаш од пре рата?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па не сећам се да будем искрен.

ОКР. ЗЛАТАР ВУЈО: Јел смо се виђали?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не знам.

ОКР. ЗЛАТАР ВУЈО: Ништа онда.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Можда смо се виђали, Вујо али не могу сад сто посто да кажем, разумеш. Не могу сад мислим оно стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Шошић?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја мислим да смо се виђали, не могу се више ни сетити.

ОПТ. ШОШИЋ ЋОРЂЕ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите господине Шошићу?

ОПТ. ШОШИЋ ЋОРЂЕ: Господине председавајући само једно питање. Да ли је Хусник Иван мене икада у животу видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

ОПТ. ШОШИЋ ЋОРЂЕ: До овде у судници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, немојте понављати. Рекао је то да Вас не зна уопште. Хвала. Да ли још неко има нешто да пита Атанасијевића? Не? Молим вас угасите тај микрофон кажем судској стражи. Тај други микрофон. Добро. Хвала господине Атанасијевићу можете се вратити.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Могу само још нешто да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, кажите?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Желео бих да се извинем жртвама рата и с једне и с друге стране јер и ја сам сам жртва и опраштам свима који су ми нанели зло од како сам овде у затвору и онда ко ми је нанео зло и сада од како сам у затвору. Хоћу само да ме оставе више на миру мене и моју децу и мог брата. Желим само да изађем жив и здрав одавде ако изађем икада да се посветим мојој деци и да изведем на прави пут и да изведем од оних, да их одведем од оних змија отровница што их муче. Само толико. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Ђурђевићу? Јел сте имали прилике да се упознате с оним поднеском? Мислим да није спорно да је баш прецизно тражено, практично само податке о његовом, практично лекарска нека документација.

АДВ. ЂУРЂЕВИЋ ВЛАДИМИР: У том поднеску је колега Јелушић дао име, презиме и име оца па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо под тим именом, додуше не са именом оца, али под тим именом и презименом смо тражили те податке са ВМА и.

АДВ. ЂУРЂЕВИЋ ВЛАДИМИР: Предлог би био евентуално да то поновимо сада са именом оца ако је то нешто за ВМА значајно, а онда би, да кажем, ако они не могу да под тим именом и презименом, а то је очигледно његово право име и презиме, име оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није проблем то да нема мало података, него нема уопште регистровано на ВМА у њиховој архиви нема регистрован пацијент под тим именом и презименом.

АДВ. ЂУРЂЕВИЋ ВЛАДИМИР: Да ли би, да кажем, онда било, мислим да би онда било значајно покушати да се та документација прибави и са ове друге стране о којој смо данас говорили, дакле, од Удружења ратних војних инвалида Општине Смедерево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте то предложили и у том смислу ћемо одлучити накнадно. Добро. Нисам мислио да ћемо оволико остати са господином Атанасијевићем, али ево пола 2 је. Мислио сам да радимо нешто друго. Мислим да је довољно за данас. Наставићемо сутра у 9,30.

АДВ. ЂУРЂЕВИЋ ВЛАДИМИР: Председниче, ја бих молио само пре него што се раздиђемо. Ја се извињавам ако могу добити само техничке природе разјашњење. Замољен сам и од колега који су одсутни данас због организације рата и свега осталог, па постављам питање какав је план рада до краја ове недеље, јер не знају колеге који су данас одсутни, који имају других радних обавеза, шта је приоритетније у послу, а верујем и за све нас овде. Има неких доказа. Да ли можемо знати шта се отприлике планира у наредним данима да се ради?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сви то као људи који сте дуго, дуго у судницама знате, ако закажемо 5 дана претреса само за понедељак одредимо да ће бити саслушани Пера, Мика, Жика, сведоци, вештаци, није важно, да сви они дани планирани за неке ствари. У принципу ми смо дошли, ми смо пуно тога урадили у доказном поступку. Имамо још неких доказа да изведемо типа писмених документација и тако даље. Што би рекли, ми смо пред неким завршним речима. Сад кад ће се то десити, кад ће то бити ја не могу у том смислу ништа да планирам, као што нисмо могли да планирамо ово данас са господином Атанасијевићем. И на ту тему морамо размислити. Могу вам то одмах рећи. Оптужени Атанасијевић је једини који је, нећу да кажем, сад сведоци сарадници, али он је једини оптужени који је суштински признао, додуше на неки начин да је био под неким принудама, претњама итд., али је објаснио шта је урадио и

тако даље и да је убио некога на рупи. То би заслужило и неку његову проверу његову урачунљивост *tempore criminis* и тако даље, па због тога ја не могу сад да прецизно све испланирам, уторак, среду, четвртак, петак итд., због тога то тако схватите. Ми имамо још неких доказа да урадимо. Ићи ћемо вероватно и на ово. Планирамо да наставимо ако не стигнемо ове седмице да порадимо све што смо планирали, планирамо да наставимо са радом следећих среду, четвртак и петак. Значи, следеће седмице среду, четвртак и петак и имамо исто резервисане термине од 5-9. децембра тако да ја заиста не могу ништа ближе колега да вам кажем шта ког дана бисмо могли да радимо јер сад ствари једноставно зависе од оног што ћемо пре тога урадити и шта можемо урадити као наредно. У 9,30 ћемо наставити. Да читамо још оне наредбе, документа која су нам остали, која смо прибавили да то исчитамо и договорићемо се како даље да радимо. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА